

posset occupare, vel à suis tutoribus dicta transactio, & concordia extorqueretur; sed an fecundum ius, & aquitatum factum fuerit, ad nos iudicata non spectat) ita constat ex verbis Albarini, ibi, Pretendendo la Signora Donna Giovanna d' Austria mandare a prendere la posseſſione di tutti li Stati, e beni del Signor Principe di Butera Don Fabrizio Branciforti, aggiudicarsi ad ea Signor aperto primo, e secondo decreto, e per queſto far sigillare le lettere de tradenda posſeſſione; E pretendendo da parte della turice Donna Giovanna Branciforti veritatem del quondam Don Giovanni Branciforti come madre, e eritrice del Sign. Don Giuseppe figlio di suo quondam Signor D. Giovanni, e di detta Dona Giovanna, opponersi alla ſigillazione delle lettere, &c. Quo nil clarius pro predicta afferatione.

125 Pottuit namque dicta adjudicatio esse causa impulsiva transfectionis, finalis verò nullo pacto; cum solutis creditis, vel constituta dictorum Statuum subjugatione (ut revera factum fuit) possessio Dominae Joanna erat resolutibilis, & apud illam perdurare non poterat.

136 Quod ex eo evidenter confirmatur, quod Donna
Joanna nullum remisit de suis creditis in predictae transactio-
ne, imbla integra exigit mediante dicta subjugatione,
sicque non fuit super hoc facta transactio, que semper al-
iquo dato, vel retento fieri debet, in l. 1. de transact. l. cum
mota 6. l. cum ea 21. l. transactio nulla 38. C. eod. tit. sicut ha-
res. C. de repudiat. heredit. L. 1. C. de repud. bener. posseſſ. in
summa 65. 1. ff. de condit. in debit. Mantic. de tacitis, lib. 26.
tit. 1. num. 11. Parlador. in lexiquen. differ. 44. vn. 3. Molin.
de Justit. tract. 2. disp. 556. num. 7. Azeved. in l. 4. n. 4. tit. 21,
lib. 4. recomplil.

¹²⁷ Marchionanus vero Milletelli ideò in transactione fuit inclusus, & explicitus, quia dictus Don Joseph, qui Comitatum Mazarini retinuit, postea dictam Donnam Margaritam Milletelli Marchionianam molester, eò quod aliqui patres dicti Marchioniani à Comitibus Mazarini empta, & acquisita fuerat, ob idque cautum fuit, quod dictus Status penes dictam Donnam Margaritam remanere deberet liber ab omni molestia dicti Comitis Mazarini, & suorum successorum, ut clarissime probatum ex Albarani verbis, ibi, E così agorò il Marchesato di Milletello, e suoi feghi con tutte le ragioni, e pertinenze loro, della forma, e modo come si hanno posseduto, e possedono da detto Don Francesco Prencipe, E essa Donna Margarita, con tutto che alcuno tempo alcuna parte di quellissima haesse comprato, acquistato, e posseduto da alcuni delli Conti, e Signori del Mazzaxino, non altrimenti, né d'altro modo. Qua verba omnem removent scrupulum, e practicam dilunt objectionem.

128 Nec etiam obstat dicere, transactionem verbis generalibus conceperint non refrigidat cauam expressam, quando ratio recti sermonis id non patitur, quoniam ultra quod dicta conclusio non procedit, cum mens, & intentione contrahentium repugnat, ut probabimur infra, & sententia Barbeli, ad dictam s. de certa sum. 5, specialissimum locum habere potest ex tantum causa, quo non est aliqua causa expressa in transactione, si verò causa est expressa, tunc etiam si clausula generales salva ratione recti sermonis refractionem non permittant, refringuntur ad causam expressam, Cancer. lib. 3. var. d. cap. 15. nn. 273. Alex. Trentacinq. variar. lib. 3. tit. 2. de transact. ad. resol. 2. m. 9. Capyc. Galcot. d. controvers. 42. num. 19. lib. 1. Surd. deci. 217. numer. 6. in fin. & Hodderm. in addit. ad deci. 176. Peguer. deci. 201. nn. 3. & deci. 146. nn. 24. Gerius Spino conf. 18. numer. 18.

129 Et in presenti quando desiceret expressio causa (qua est innegabilius) non reperitur clausile ulta, quia ratio re-
eti fermoni extende persuadet, cum omnes in dicta
transactione appositi, ex natura sua, & subiecta materia
non possint extendi ad causam supervenientem non compre-
hensum, nec excogitatum, quali est successio ob mortem
dicta Donna Margarita ab ipso liberis in dicta renun-
tiatione contemplatis, est enim ius de futuro, quod renun-
tiatum non confutatur, nisi specialis, & individua renun-
tiatio ipsius interveniat, text. in l. de his, ubi DD. ff. de trans-
act. Fontanell. decis. 402. per rot. Capyc. Larr. decis. 2. n. 25.
& seqq. Donad. de renuntias. s. num. 88. & seqq. Becc. Conf.

111. n. 25. ubi milos laudat, & in omnem eventum, non extante alla persone de consimilis remuneratione (que revera non extat) non potest extendi renuntiatio; imo resolvitur & extinguitur, & remunratio admittitur. Peregit de fideicom. d. art. 52. n. 71. & 72. Fuiar. d. quiesc. 523. mm. 164. cum aliis supra relatis mm. 120. & hac sufficiunt, ne in re adeo clara lumenirent.

Accedamus ad quartum de verisimili mente, & intentio-
ne non contrahentium: certum est, quod nec **Donna Margarita**,
nec eius vir, & procurator, **Princeps Don Fideicus Col-**
lumna, se excludere vellent à successione dicti **Comitatus**
Mazareni, & aliorum feudorum à dicto **Don Ioseph** retin-
torum, si forte ipse absque descendentiibus, & proximi-
oriibus consanguiniis decedisset, locum facientes inferioribus
agnatis, quibus ex primis investituris ius successioni non
competeret, quia nemo praemunitus renuntiante juri sibi
competenter ex investitura, casu quo renuntiatarius mori-
tus sit absque liberis, ex Bero. conf. 108. nn. 14. lib. 1. Bar-
dellon. conf. 11. nn. 36. Molset. ad consuetud. Neapol. to 1. d.
tit. de renunc. q. 17. n. 24. & 25. ergo non est credibile, quod
voluerit taliter a tutoribus dicti **Don Ioseph Infanis** re-
nuntiationem exposcere, ut numquam ipse, nec eius de-
scendentes in dictis Statibus succedere possent, deficiente
etiam linea **Donna Margarita**; & quod successio devolve-
retur ad remotores non contemplatos in renunciatione,
vel ad alios etiam in pari gradu respectu ipsius inferioris ta-
men linea, & non habentes auctem qualitates pralatiss.

Nullum quippe ex hoc commodum, nulla utilitas ipsam sequebatur, nec ratio æqualitatis servandæ in predicto contractu id expofulabat, qui folum favore dicti infantis poterat claudicari. *L Julianus, §. quis, ff. ad. emp. l.*
Si cum dies, §. penult. ff. derecupet arbitr. Cifas in l. fœcun- torem, verbo hunc contrati. n. 4. C. de integr. refut. cum ad- ductis à Valasco in axiomat. iur. lit. C. n. 186.

Nec credendum est, dictum D. Nicolaum Placitum Bran- ciforti tunc Raquidam Comitem, & dicti infantis tutorum virum eximia nobilitatis, integratiss. & sinceratiss. id fa-

rum eximis nobilitatis, integratiss, & literatiss, id facere voluisse, ut filii eius aperirent successio, dicto infante suisque sororibus exclusi, non enim de tali vito talia praemissa fas est, ut alius inquit Pontifex in cap. cum iuramento 13. de prestat. immo creditibilis, ipsum, dictoque Advocatos ad clauilam scripturam electos, non apposuisse in ea clauilam reverentios dicorum Statuum ad favorem dicti infantis, & suorum in causa mortis dicta Donna Margarita eius filii, quia hoc pro confitenti habuerunt de jure procedere debere ex. vi tacita, & subintellec. conditionis predicit renuntiationis, Regens de Ponte de prestat. Proterges, tit. de refusis, in princ. num. 28. & seqq. Cutell. de donat. tom. 2. 192, 193, 196, cum aliis, de quibus suntr. n. 70.

193. n. 196. cum aliis, de quibus suprad. n. 79.
Et quidem si dicti tutores, & Advocati tales clausulas
adhiberent, perquas ad alios causis, & personas renuntia-
tio posset extendi, verè dici posset, quod ipsi excessissent
mandatum sibi concessum, & injunctum in praedicto Alba-
no, in quo illa tantum clausula, & cauteles fuerunt per-
missae, quae necessariae essent, substantia Albarani non mu-
tata, ut supra probatum remanet: cum enim ibidem de sola
successione ob Principis Don Fabritii mortem, & de nulla
alia persona, quam de Donna Margarita, & de suis descen-
dientibus mentio facta fuerit, proculdubio excessum est, si
ales adhiberent clausule, quae ad aliam successionem, &
ad diversas personas renuntiationem extenderent, ut in ter-
minis docent Capyc. Galeot. d. contrav. 4. n. 8. Capyc. Lar-
. 2. n. 23. Ros. dec. 174. n. 1. 2. 4. p. 1. recent. Theod. alleg.
17. nu. 4. Bardellon. conf. II. n. 20.

17. *nu. 4.* *Bardolam.* *conf. II. n. 29.*
Cum ergo qualibet dispositio intelligenda, & interpre-
tanda sit secundum verisimilem mentem, & intentionem
disponentium, & contrahentium, ex lausissime adducta¹³⁴ Ca-
til. Sotoma. *contr. lib. 5. cap. 63.* consequens est, dicit, pre-
dictos transfigentes, & renuntiantes nullius extendere re-
putationem ad alios causas, nec ad alias diversas personas,
quia verisimilis non est se ipsos excludere voluisse, si alter eo-
rum fine filii mori contigissent; imo credibilis est se conformare
voluisse cum juris statutorum, & constitutum hu-
manis Regni dispositio*n.* *quaro. 8. inter locatorum ff. locut.* Gut-
tier. *prat. lib. 3. q. 9. n. 29.* & *q. 10. n. 3.* *Scraph. dec. 26a. n. 15.*
Menoch. lib. 3. pref. 38. n. 9. *Amat. refol. 34. no. 20. lib. 1.* ut
ali adventiente causa succederet, qui succedere deberet, &
non alias, ad quem non spectaret successio, quales sunt ex-
trae*n.* agnati remotores, & non habentes qualitates requi-
tas, ut posset declaravit ipsamet *Donna Margarita,* influ-
ens harem, & successorem in dictis Statibus eum, qui
de jure succedere deberet, de quo late inferius.

Rerum quinque confidatio, elicita ex speciali juris feudalibus dispositione, quo attento tollitus omnis difficultas, 133 quia in remuneratione, seu refutatione feudorum, semper refutatio centurie personalis, nisi in duobus casibus. Primum quando fit, *omnina* nulla in contemplata persona. Secundus quando fit in *anibus Domini*, ad hoc ut refutarium quali de novo feudo investiat; extra hos vero causas semper judi-

indicatur personalis, & sic ad favorem folius persona^e contempnare, & suorum defensione, text. iuxta expressi*n* d*cav. 1 de eo qui sin. fec. agnat. & in cap. ultim. si de fendo de- fusi fuerit contr*o*s in i*m*er. O. agnat. ubi omnes seudita*r* repetentes, Lanar. in cap. 1. de waf*fall*. decre*s* at*at* a*n*. 1. con*seq.* Cap*y*c. Galeot. lib*z*. conv*o*r*o*s. 21. numer*o*. 23. Sur*ro*. 446. numer*o*. 18. Camill. de Medic. con*seq*. 2. numer*o*. 126. Cumnia*in* cap*o*. aliquem, verbo *Antiquis*, numer*o*. 374. Intellig*o* de seud*en*tor*s*. articul*o*. 36. numer*o*. 209. Giurb. de fendi*s*. §. 1. glo*z*. 12. numer*o*. 8.*

facta a filia ingrediente religionem, que dote recepta emit*ti* professione, quo casu renuntiatio dicitur realis, quia facta est ad interficiendum Deo, & expletione votum pur- pertatis, (licet non definiri magis nominis Autiores, qui contrariam opinionem te*le*cantur, quos hic laude non est nostri insituti.) Alii autem, de filia in matrimonio copulata, qua dote recepta renuntiatio, & in hoc casu, quidquid dicant adverbarii; communior, & approbatissima ten*tu*ris est renuntiati*o*ne esse per personam, ali*o* vero de co*re* renuntiante agunt, qui extenuab*o* adiuc*o* perfonis con*tra*dict*o*rum, & sicut in *adversariis* acut*o*rum rever*end*iorum.

Quod inobstanter procedit, etiam si refutationis verbis
int directa in rem, nam hoc non obstante, si facta est con-
templatione certarum personarum, dicitur personalis
quamvis affectus sint clausulae generales amplissime renun-
ciando iuri, quod refutans habet, vel habeat sperata
Surd. conf. 15.7. num. 14. & d. conf. 14.6. num. 7. Gabriel. con-
fess. 82. nro. 10. & 11. lib. 1. Aretin. conf. 3. num. 2. Anna in repre-
sent. cap. 1. de vassall. decrep. etat. num. 7. Gratian. discep. 35.
num. 32. Alba Mandell. conf. 38. per. Roental. in fmpo-
feud. cap. 2. cantic. 20. lis. B. in adit. & licet facta fuerit cu-
juslibet cessione, & constitutione procuratoris in rem suam
Surd. x. conf. 16. num. 17. Gabriel. d. conf. 8. Antonio de Marinis

Surd: *Antonius de Marini lib. 16 cap. 17*. *Theodori d'Alzaga lib. 36 cap. 31.*
Et in dubio, semper refutare censuram personalis, & non
realis. *Hondt: cap. 37. num. 23. Lanar: in cap. 1 de vasellis.*

*Cariss. fratribus. conf. 5. n. 3. num. 25. Lectorum in uita et morte eiusdem
decrepit. stat. n. 5. Apone de pess. Proreg. tit. de refutatis. n.
33. Surd. conf. 446. n. 18. Capy. Galcot. d. controver. 21.
23. lib. 2. Anton. de Marin. d. cap. 18. n. 8. & 5. Montan.
controver. 9. Marcial. dispu. 8. p. rot. Giurb. de fendi. d. 5. i.
52. 12. num. 3. & 9. & hoc adeo verum est, quod & si facta
fuerit refutatio in manibus Domini, ut aliquem investiat,
& dictum non sit, tamquam de novo feudo, adhuc refuta-
tio erit personalis, eo quod feudum remanet antiquum, ut
probant Roiental. de fendi d. c. 2. concil. 20. n. 3. & 5. Gratian.
d. a. cip. 557. n. 57.*

Ex quibus omnibus aperte colligitur, predican renuntiationem, seu refutationem, fuisse personalem ad favorum Donnae Margarite, suorumque descendientium, non vero realem, & omnimodam, seu omnino, ut ex adverso praetenditur.

qui ita in puncto concludunt.

terius partis pro realitate dictæ renuntiationis sunt ponderata, cum iam ex adductis à nobis proprietalitate remanent sufficienter evacuatis; non enim procedit primum ex eo, quod verba fuerint directa in rem, & adserit pacatum de non petendo, quia hoc non est in confideratione, statim, quod fuerint contemplata certe personæ, iuxta supradicta num. 136. Non secundum, eo quod aliquo accepto facta fuerit; quoniam hoc est de natura, & substantia transactio[n]is, ex dictis num. 126. Non tertium de aquiliana stipulatione, quia hac non facit renuntiationem esse realem, & semper refutat ea[us] expressum, ut probavimus n. 119. Non quartum de non petendo, cui sapientia respicitur et non oblate, & fuit iura expresa in d.c.i. deo, qui fin. feci agnay. cap. ultim. s[ic!] fe[re]t. def. fuerit controversia sit. Dom. Agnay. Non quintum ex verbis generalibus, conuersis in regione, conf. &c. nisi atraficio.

generalibus, quosvis titulo, ratione, causa &c. quia refringuntur ad causam exprefam, & de causis contemplatas, & non censetur renuntiatur jus de futuro; secundum ea, que diximus n. 118. & 120. Non lexum de iuribus competitibus, & competitur, quia eodem modo difficiuntur. Non septimum ex generalitate, & amplitudine verborum, quia omnia debent refringi ad causam transactionis, & subiectam materiali, personali, & a contemplatas, ut abundanter Gall. d. conf. 64 ad finem.

Non obstante Sura, Seraph. Noguerol. & alii in contrarium adducunt, quia loquuntur in fatis diversis casibus, quando, videlicet, transfigens volebat succedere in praecidium ejus, cum quo erat initia transactio, & renuntians pretendebat manuteneri adversus renuntiatarum existentem in possessione rei renuntiatur: ut ex lectura praeditorum Doctorum percipi potest.

Nec negotium facilius confit. Tob. Benfar, inter conf. Lu-
nacion. 17, in ius enim causa, licet clausum erant amplifica-
tis, & concepta verbis denotabut omnino modum abdica-
tionis renum renuntiationarum (quibus ipso motu suis ad
confundendam realitatem, & qua non inventur in predicta
renuntiatione Comitis Mazareni) nihilominus deci-
sum fuit ad favorem renuntiantium in hac M. R. C. & Tri-
bunali Consistorii S. R. C. & denique in Tuo Supremo
Imperio Consilio, ad quod viare recognoscendi causa fuit delata;
& motivum tamen, quod renuntiatio facta inuito certa
persona, eisque hæredum, & successorum in materia feudi-
ali, semper eti personalis, non obstante quibuscunque
clausulis, de qua decisione nobis fuit causa fides ex Archivio
M. R. C. & causis earum inter descendentes renuntiantia
in remontio gratia, cum alio agnato proximiore repunita-
ria ex die regalina.

ter, & ex dicti dilucidis apparet.
9. Doctioribus verò à contraria parte allegatis respondeatur, quod ex illis nonnulli loquuntur in renuntiatione
Cord ad Lues. Iohann.

non est, cum multiiores eidem sit satisfactum, prout nec responsione indiget quod dicatur de donatione juris succedendi, quia nullo nitor fundamento, nec potest praesenti casui accommodari, in quo Donna Margarita nullum extraneum heredem in predictis Statibus, & feudis instituit; sed cum tantum, qui de jure succedere debet, ut mox dicemus.

¹⁴⁶ Ad tertiam, scilicet, quod dictus Comes renuntians non cœnatur vocatus, nec institutus à Donna Margarita, institutus illum, qui de jure succedere debet, quia ex tacta mente Testatoris nequit succedere renuntians, qui factio suo proprio incapax redditus est, quod multis iuribus, & autoritatibus robore intendunt; respondentes hanc institutionem. Donna Margarita mittere volent ad radicem, & omnem removere dubitationem (si aliqua superfet, que reverti non est, nec excoigitari potest) ut paucis demonstrabimus.

¹⁴⁷ Etenim innegabili est propositione, quam suprà, n. 31. comprobavimus, nempe, sub hac institutionis forma, succedit, qui de jure secedere debet: censeri institutum eum, qui ab intestato successurus est Testator, ex d. l. conficiuntur. ¹⁵³ *ad. ult. volunt. lib. 1. salut. 5. num. 5.* Anton. Gomez varavarum. *8. g. 1. ff. de jure. codicil. & alii ibidem relatis, quibus accedit. Par. conf. 3. 29. lib. 3. pre-supmpt. 202. ann. 1. ubi late. quia talis testator videtur ex conformare velle cum iuris dispositione, quia inscripta, nullo certo herede instituto, succedunt venientes ab intestato, s. i. per tot. infist. de hereditate ab intestato. defensuram, ut ratiocinatur predicti DD.*

Sicut nec inscripsi potest, predictam institutionem regulam esse tamquam ab intestato, non solum secundum iuris communis dispositionem, sed etiam secundum dispositionem statutorum, legumque municipalium Regni, regionisque confitendum, iuxta text. in l. heredes nre, secum ita, ff. ad leas. consil. treboli. Fular. de subf. qu. 31. n. 42. & seq. & qu. 325. num. 9. & seq. & qu. 402. num. 62. & qu. 484. num. 7. & seq. Farinac. decr. 608. num. 4. cent. 6. in terminis. Intrigi. decr. 42. num. 9. & 10. conductio traditio. Bald. ff. de pace. confit. Verbo si quis controvergia, numer. 1. ubi quod feudum intelligi debet concepimus secundum leges, & confituidines loci, in quo situm est, Iterum. de norma formalitate, numer. 7. circ. fin. Montan. de Regalibus, & fin. sub num. 18. pag. mibi 343. Petrus Pechius de testam. coniug. lib. 1. cap. 13. quia cum hac Statutorum, & coniugialium dispositione, cœnatur etiam testator ex conformitate velles, ut probant predicti DD.

¹⁴⁸ At fieri est, quod de jure, quando renuntiarius ab intestato decedit nulla superextante persona contemplata in renuntiacione personali, succedit ipso renuntiatus, tamquam vocatus ex tacita voluntate dicti renuntiarii; ut in puncto firmat Cratav. conf. 42. num. 1. & 3. Surd. decr. 252. num. 4. Ursi. ad Aſſid. decr. 161. num. 5. à Pont. conf. 40. num. 8. lib. 1. Rovit. conf. 23. lib. 1. Molteſ. diſt. & seq. 30. & seq. Theodor. diſt. allegat. 36. numer. 30. late. & suis docte. Dom. Anton. de Marinis diſt. lib. 2. refol. 189. per tot.

Ergo nequaquam dicti potest Mazareni Comitem, qui ad favorem Donna Margarita, & suorum defendantium predictos Status, & Baronias renunciavit, illi omnibus defensibus vocatum non cœnatur, sub illa institutione: succedit, qui de jure succedere debet; quandoquidem haec regularitur, ut ab intestato, & in hoc casu, renuntiatus omnibus aliis agnatis exclusi, est indubitate successor.

¹⁵¹ Accedit, quod secundum leges, & confituidines feudales in hoc Regno receptas, utique omnium Tribunalium comprobavimus in his, quae particularib. Capitulis, & Statutis nostris non contradicimus (ut infra alio in loco demonstrabimus) mortuus refutatio absque defendantibus, semper succedit refutans exclusi aliis agnatis, quando refutatio est personalis, ut eautum est in dicto cap. 1. de eo qui nisi fec. agnat. cap. 1. tit. ff. de feud. & fun. contr. inter Dom. & agrat. & in terminis probant DD. omnes supra laudat. 71. Ergo cum haec juris feudali dispositione in hoc Regno recepta, cœnatur eti prædictam testatricem ex conformare voluisse.

¹⁵² Quintino, etiam alterius partis Advocatis rem granata, facere voluimus, concedendo eisdem, quod Donna Margarita habuit liberam de predictis feudi potestatem disponendi, saltem ad vitam dicti Comitis renuntiantis, prout in ultimis allegationibus manuscriptis nobis persuaderuntur. Adhuc tamen pro eis habent ultimam Donna Margarita voluntatem in predicto ejus testamento explicitam, non licet a supercripta traditione

recedere, cum eo ipso, quod noluit de predicti feudi disponere ad favorem heredis universalis, ut ea instituti in omnibus suis bonis allodialibus, & burgensis, ac specialiter de eis disponuit, instituendo particularem heredem illum, qui de jure ab intestato est et successus, non solum cœleste remissa illa facultas disponendi, vetum perinde haberi debet predicti dispositio, ac si expresa, & nominativa dictus Mazareni Comes fuisset vocatus, & institutus.

Probatur illa communissima DD. traditione, quod si is, qui potest eligere, & nominate ad majoratum, vel feudum ad certam electione, aut nominatione non facta, succedere debet ille, qui alias de jure ad successionem admittitur, quia vocatus ex tacita morientis voluntate, Molin. de Hispan. primogen. lib. 2. cap. 4. numer. 41. Mitez de majorat. 2. part. quest. 48. num. 3. Peregrin. de fidei concordia, artic. 33. num. 67. Moroqueno de divis. honor. lib. 1. cap. 6. nu. 19. Matienz in l. 8. tit. 8. lib. 5. gloss. 2. in fin. Costa de majorat. Regie Coronae 2. part. sub num. 15. Simon. de pret. de interpretatione ultim. volunt. lib. 1. salut. 5. num. 5. Anton. Gomez varavarum. 8. g. 1. ff. de jure. codicil. & alii ibidem relatis, quibus accedit. Par. conf. 3. 29. lib. 3. pre-supmpt. 202. ann. 1. ubi late. quia talis testator videtur ex conformare velle cum iuris dispositione, quia inscripta, nullo certo herede instituto, succedunt venientes ab intestato, s. i. per tot. infist. de hereditate ab intestato. defensuram, ut ratiocinatur predicti DD.

¹⁵³ Sicut nec inscripsi potest, predictam institutionem regulam esse tamquam ab intestato, non solum secundum iuris communis dispositionem, sed etiam secundum dispositionem statutorum, legumque municipalium Regni, regionisque confitendum, iuxta text. in l. heredes nre, secum ita, ff. ad leas. consil. treboli. Fular. de subf. qu. 31. n. 42. & seq. & qu. 325. num. 9. & seq. & qu. 402. num. 62. & qu. 484. num. 7. & seq. Farinac. decr. 608. num. 4. cent. 6. in terminis. Intrigi. decr. 42. num. 9. & 10. conductio traditio. Bald. ff. de pace. confit. Verbo si quis controvergia, numer. 1. ubi quod feudum intelligi debet concepimus secundum leges, & confituidines loci, in quo situm est, Iterum. de norma formalitate, numer. 7. circ. fin. Montan. de Regalibus, & fin. sub num. 18. pag. mibi 343. Petrus Pechius de testam. coniug. lib. 1. cap. 13. quia cum hac Statutorum, & coniugialium dispositione, cœnatur etiam testator ex conformitate velles, ut probant predicti DD.

Hinc autem verus ab intestato successor in mente, & exstitutione Donna Margarita semper fuit Mazareni Comes, illa, quippe, cœnatur (ne credibile est ignorare) predictum Comitem sibi confiditum ex patre D. Joanne feudum cœnatur existeret: cœnatur de successione dictorum Statutorum ob mortem D. Fabritii Avi communis controversiam habuisse; transactum, & concordiam inter eos satis fuisse, ab eoque renuntiatione obtinuisse; unde ipsa abf. fuisse decedente, vivo adhuc dicto Comite, non est ambigendum, illum uti indubitate meus in dictis feudi successor habuisse; exstantem, & concordiam inter eos satis fuisse, ex parte renuntiatione obtinuisse; unde ipsa abf. fuisse decedente, vivo adhuc dicto Comite, non est ambigendum, illum uti indubitate meus in dictis feudi successor habuisse; ex existimasse, fuisse ex eo; quod velut renuntiatus, & reputatus debebat eidem successor reverti, & defensibus personis contemplatis; fuisse quia, etiam quod ipso predicta refutatione non cogitaret, credens se veram succeditrem ob mortem patris D. Francisc. cœf. refut. 76. nu. 38. qui satis perfundit loquitur, & potest etiam accipi in causa quo extant personae contemplatae; ultra quod in tota illa revolutione agit de bonis allodialibus, & in eis fatis diverso, extra quos causas nullus ex DD, in contrarium adductis sicut renuntiamentum ut in capitulo esse exclusum, & non cœnari institutum, ut ex eorum dictis appetat.

¹⁵⁴ Ideo in predicti Article concludimus, Comitem Mazareni, ob mortem Donna Margarita abque defendantibus, reverti ad predictos Status, & feuda refutata, & in eis succedit, excludo dicto Radicula Comite cognato, in pari gradu, non obstante predicta renuntiatione, ex quod fuerit personalis, cœfaveritque causa finalis, exinde fine libertis predicta refutataria, quo causa datum regresus ad jura renuntiata, & limittatur vulgaris, que contradictione staudet, ut per Alſid. in dicto cap. 1. §. fin. de fud. & fud. contror. Gall. lib. 2. observat. 146. num. 10. Rosenthal. de fud. dicto c. 2. conclus. 21. lit. B. in fin. Jacob. Gallus dict. conf. 64. num. 21. & 22. & ex hac ratione defectus causa finalis, ita decisionis fuit per hanc M. R. C. in causa, de qua supra, num. 144. reludiente quamvis Thob. Benefac. ad Eu-nam dicto conf. 17. ut patet ex justificationibus judicium ad Tuum Sacrum Confilium transmissis, in quo idem fuit judicatum; nihil obstantibus dictis amplissimis clausulis, quae habita pro personali refutatione predicta, & extinditis personis contemplatis feuda ad renuntiatis heredes reverti, pronunciam fuisse; ex doctrina Lofti in *paraphras. fud. cap. 1. de natura success. fud. & de fud. hatis &c.*

¹⁵⁵ Ex quo sequitur predictam Donnam Margaritam, dictum Mazareni Comitem voluisse in dictis feudi institutis, & verum successe formare declarare; quando enim constat de intentione, & mente Testatoris adeo evidenter argumentis, & conjecturis, hæc sequenda, & attendenda est, licet in verbis aliquo possit esse dubitatio (qua in predictiorum reperitur) text. in l. labeo in fine, ff. de spellebile, leg. l. nomini & rei. & verbum, ff. de vox. significat. cap. intelligentia 6. & c. proprie 8. & extra codem. Gratian. dict. forens. 10. 4. cap. 769. num. 21. & cap. 755. numer. 23. & 25. cap. 814. num. 12. cum aliis adductis à Velate in loc. commun. lit. N. num. 71. A per consequens ad ejus favorem dicendum est disponuisse, etiam quod (ut minus recte predicti Adversarii) liberam habetur disponendi facultatem, durante vita predicti Comitis Mazareni, quia illum instituendo, videatur remissa illa libera facultas, quam ex parte

eo,

eo, seu renuntiatione habere contenditur, cum jam appareat de mutata voluntate; ut in hoc casu agnoscent adversarii in id allegantes Areitii, in l. quis superflui, numer. 7. quæff. 3. ff. de acquir. hered. invers. sed dubitatur, & vers. preterea, Menoch. conf. 26. nu. 19. quibus addi possunt, & melius, tex. in l. §. 1. & §. item querit. l. 2. ubi Gloss. verb. legatariam, ff. de aere preterat. l. s. i. lib. 2. Cardin. Tusch. in practic., l. 1. o. conclus. 146. num. 1. tom. 5. & ali apud Caſtil. Sicul. decr. 145. num. 4. Fontanell. de patis nuptial. clausul. 5. gloss. 10. part. 1. num. 42. & 43.

Præterea quod, Donna Margarita certo certius agnoscat, non potuisse de predictis Statibus, & feudi in extraneum heredem disponere, etiam pro tempore vita dicti Comitis Mazareni, ut per actum facti in predicto suo testamento demonstravit, instituendo heredem universalem in allodialibus D. Joannem Dominicum Columam; in feudalibus vero, illum, qui de jure succedere debet; sciens haec restitutio subjelta, & ad predictum heredem extraneum nulla ex causa spectare posse. Inde nec credibile est ipsam affirmare tuum resuſcible, & revocabile fuisse, decedente dicto Comite Mazareni, ut si adeo vitam tantum disponere licet, quoniam huic intelligenti repugnant verba institutionis, in qua jure proprio ad illam pertinuisse aperte insinuat, ibi, *institutio per mio hereditate particolare in illis meis Statibus, & feudi. &c.* illud enim pronomen, *meus mea meum*, bis repetitum, indicat testatricem jure proprio, & ut dominum, & veram succedentem pro tempore vita sua possedisse, ac disponere in eum, in quem de jure disponere poterat; l. quintus 29. §. argenti, leg. scribit Quirinus Matus. ff. de auro. & argento leg. l. nos seruos, ff. de leg. 3. Bart. ind. 6. argenti, n. 6. Bald. in rubr. C. de verbi signific. nu. 5. ver. sed in generali, Fufar. de subf. quest. 318. nu. 41. Barbol. d. 198. Fontan. de patia nupt. to. 1. clausul. 4. gl. 5. per tot.

Nec supradicti obstant. DD. pro contraria parte allegati, ad probandum, quod renuntiatus est adeo exclusus, quod possit cœnari institutus. Quia eorum dicta procedunt, vel quando superest persona contemplata, in quibus terminis loquitur Anton. Fab. de erroribus pragm. decad. 56. error. 10. Vel quando renuntiatio facta est fuerit conferenda agnitionis, & supererunt agnati, qui succedere possunt; quod idem est, ac extare personas in renuntiatione contemplatae; quia in causa loquitur Menoch. conf. 197. n. 87. Patr. conf. 26. nu. 25. lib. 3. ut advertit Marcius. dicta disp. 8. n. 34. Jacob. Gall. dicto conf. 64. nu. 20. & Rota apud Tamburin. de Jure Abbatissar. dicta decr. 6. nu. 26. & seqq. Vel quando renuntiatio est realis, quomodo intelligendus est Anton. Anat. dict. refut. 76. nu. 38. qui satis perfundit loquitur, & potest etiam accipi in causa quo extant personae contemplatae; ultra quod in tota illa revolutione agit de bonis allodialibus, & in eis fatis diverso, extra quos causas nullus ex DD, in contrarium adductis sicut renuntiamentum ut in capitulo esse exclusum, & non cœnari institutum, ut ex eorum dictis appetat.

¹⁵⁶ Ideo in predicti Article concludimus, Comitem Mazareni, ob mortem Donna Margarita abque defendantibus, reverti ad predictos Status, & feuda refutata, & in eis succedit, excludo dicto Radicula Comite cognato, in pari gradu, non obstante predicta renuntiatione, ex quod fuerit personalis, cœfaveritque causa finalis, exinde fine libertis predicta refutataria, quo causa datum regresus ad jura renuntiata, & limittatur vulgaris, que contradictione staudet, ut per Alſid. in dicto cap. 1. §. fin. de fud. & fud. contror. Gall. lib. 2. observat. 146. num. 10. Rosenthal. de fud. dicto c. 2. conclus. 21. lit. B. in fin. Jacob. Gallus dict. conf. 64. num. 21. & 22. & ex hac ratione defectus causa finalis, ita decisionis fuit per hanc M. R. C. in causa, de qua supra, num. 144. reludiente quamvis Thob. Benefac. ad Eu-nam dicto conf. 17. ut patet ex justificationibus judicium ad Tuum Sacrum Confilium transmissis, in quo idem fuit judicatum; nihil obstantibus dictis amplissimis clausulis, quae habita pro personali refutatione predicta, & extinditis personis contemplatis feuda ad renuntiatis heredes reverti, pronunciam fuisse; ex doctrina Lofti in *paraphras. fud. cap. 1. de natura success. fud. & de fud. hatis &c.*

¹⁵⁷ Unde prefatum axioma, tanquammodo admitti poterit illio in Regno, ubi leges de ejus, & de majoratum successione loquuntur, uniformiter successione formam assignant, ut in Regnis utriusque Castille lex 2. tit. 15. part. 2. & l. 40. Tauri apōnens in majoratis, nullo modo inter se diffidentes: ut eft videtur apud Molina. dict. l. 3. cap. 6. in princ. O. num. 4. seqq.

De uno namque Regno ad alterum, ubi sunt contrarie, & repugnant, aut diversum ius constitutis leges, tam super Regni, quam super primogenitorum successione, non poterit validè argumentari: Ex reg. l. curios. papulos. in princ. Gode. de Summa Trinit. l. ult. Cod. de fud. dict. omni. jud. cap. 2. ad fin. de confit. lib. 6. nisi de eo, in quo cum iuris communis dispositione, unius, & altere municipales leges se conformaverint, vel per illud possint interpretari; secundum subjectam materiam, statuentem iument, & dispositio-

va successio regulanda ab intestato ex dispositio-ne ultimæ posseditrictis, institutient illum, qui de iure succedere debet; Mazareni Comiti successo compertit ob prærogativam posterioris lineaे in paritate gradus, & lexus.

Dilem, arduam, satque apud antiquiores Siculos 160 in controversia feudorum deceptationem de prærogativa linea

in successione feudorum observanda, predicti Article agredimur. Sed ne videamus extra chorum faltare, alias involventes successiones, diversaque causum species, à nostro hoc instituto prostris alienas; Premittendum est, non veritas marcer, multa successioſis feudorum ex pacto, & providentia Principis, cum expressa primogenitura ex dispositione concedentum, & institutioſis primorum acquirentium, cuius controversia dirimenda, ac decidenda est, secundum istius Fidelissima Regni Leges, Capitula, & Statuta per Tum Catholicum Majestatis Gloriosissimos Prædecessores edita, & confirmata, illa in calu dubio interpretando, ac declarando juxta ius commune, ultis, & consuetudines feudorum, receptiores, solidiores, ac ratione, jureque magis consonas Ordinum sententias. Non autem tractari de successione alij Regni feudalis, aut libet, in qua, vel ex peculiaribus ejusdem legibus, vel libertate, aut considerationibus, nec reprærogativa inter descendentes Regis transversales, nec linea prærogativa ad succedendum attendit: sed potius gradus ad Regni gubernationem aptior, & major erat (cui major sapientia, prudenter, ac rerum experientia inefl) pro publica Regni utilitate regulariter preferuntur ut periculis colliguntur et traditis ab Illecas in Hispan. Pontif. 10. 2. c. 19. rubr. Reges de Aragon. Voltagus Litus de migrat. gentium, lib. 10. n. 29. rubr. Reges Aragon. Laran. conf. 1. Aguire de success. Reg. Portugall. 2. p. nu. 268. & seqq. Theodor. alleg. 190. n. 8. & 9. quos referit, & sequitur. Jan. Franc. Martian. lib. 1. diſp. 4. n. 19.

Illi enim vulgare axioma, quod valeat argumentum de majoratu ad Regnum, ut per Molina. de primogenitor. lib. 3. cap. 7. num. 17. non semper, & in omnibus verum est; illi multas habet fallentias, ac limitationes, quas explicare hic non est permisum, cancellis egrediendo maneris infantum; illas dochimis, & felicissime describunt celeberrimi Jurisconsulti, in causa successioni Lusitanie Regni pro Prudentissimo Tum Catholicis Avo, ac Dominio Noſtro Rege Domino Philippo II. aeterna, ac glorioſe memoriæ, ac iis temporibus contra rebellem tyranum Joannem de Brigantia pro justissimi tuij iuris tutione. Scribentes, quibus nihil ultra addi potest; illud tantum nos contenti non omittimus, quod predictum axioma debet intelligi se secundum cuiuslibet Regni particulares leges non contrarias respectu utriusque successioni, ut tunc Lusitanie, ubi in Curia Laueci (de qua Pater Caramuel in Philipp. præsent. lib. 2. art. 4. num. 10.) & per legem mentalem, tunc testatur laudat P. Molina de Justit. & Iure 3. pars. disp. 630. & 632. quos ipse sequitur, & aliis permisum relatis, D. 10. Franc. Marian. lib. 1. diſp. 10. num. 80. & 81. ac in majoribus ex bozis patrimonialibus fundatis, repræsentatio, & linea attendit, dummodo non concurrant omnino transversales respectu primi fundatoris, juxta ordinacionem Lusitanam lib. 100. lib. 4. quam sic explicanti Pereira dec. 59. n. 7. & seqq. & Reinoſ obſer. 23. cum tribu. seqq. alios DD. ex eodem Regno referentes.

Unde prefatum axioma, tanquammodo admitti poterit illio in Regno, ubi leges de ejus, & de majoratum successione loquuntur, uniformiter successione formam assignant, ut in Regnis utriusque Castille lex 2. tit. 15. part. 2. & l. 40. Tauri apōnens in majoratis, nullo modo inter se diffidentes: ut eft videtur apud Molina. dict. l. 3. cap. 6. in princ. O. num. 4. seqq.

De uno namque Regno ad alterum, ubi sunt contrarie, & repugnant, aut diversum ius constitutis leges, tam super Regni, quam super primogenitorum successione, non poterit validè argumentari: Ex reg. l. curios. papulos. in princ. Gode. de Summa Trinit. l. ult. Cod. de fud. dict. omni. jud. cap. 2. ad fin. de confit. lib. 6. nisi de eo, in quo cum iuris communis dispositione, unius, & altere municipales leges se conformaverint, vel per illud possint interpretari; secundum subjectam materiam, statuentem iument, & dispositio-

naem

nem concedentium, vel acquirientium bona feudalia, de quorum successione conceditur; nam qualibet successio regulandæ est secundum leges & statuta illius Regni, ubi sita sum bona, cum quibus se confert velle conformare disponens, seu Testator: iuxta vulgar. regul. 1. heredes mei; §. cum ita, ff. ad trebella, cum aliis supra in secundo Article ad ductis. Ac propteræ infiniti DD, qui ex adversa parte contra lineæ prærogativam adducuntur, in successione Regni tractantes, & præcipue ita, qui in causa Lusitanie scriptae sunt, non possunt punctualiter ad præsentem questionem allegari.

164 His sic præmissis, præsentis disceptatio de prærogativa lineal, et inter duos patres, alteri patrui succedere volentes, qui licet transversales sint ultime posseditricis, descendentes tamen a primis feudorum acquisitoribus, & a proximo communis stipite, seu trunco D. Fabritio Avo, Barter Princeps, à quo tres communes parentes, tot linearum capita processerunt, in pari gradu reperuntur; utius, nempe Mazarenus Comes ex linea secundo geniti alter vero, scilicet Comes Racudex ex linea secunda, tertio geniti, hic major erat: ille vero ætate minor.

165 Quæstio ista in terminis cap. 5. aliquem 33. Domini Regis Jacobi, ad ampliationem, extensionemque constitutionis, ut de successione ritulo de successione nobilium in feuds, in linea transversali ab intestato editi, antiquis temporibus inter nostros DD. Sicutos, pro existente in gradu proximiori, & in paritate gradus, & sexu, pro majori natu, postposita linea prærogativa, plerumque sicut sopita; illi enim Antiqui partes linealem observationem non degulgentes, literalem Capituli senium, non vero memori, nec genuinam intelligentiam attendentes, non solum inter transversales, verum etiam inter descendentes, abnegata prorsus representatione, & prærogativa linea, pro partu contra nepotem, & inter duos nepotes pro majori natu, ex secundogenito, contra minorem ex primogenito, constanter decertarunt, illo modo fundamento, quo in prefato Statuto proximior ad successionem invitavit, ibi, qui tempore mortis superior defuncto proximior, & majori natu prelatio conceditur, ibi, ut masculus feminam, & juniorum major nam præcedat, quibus verbis sibi sumi perfunsi, representatione, lineamque peñitus fasce exclamauit, ut ex infra cito apparuit.

166 Hæc prædicti Capituli interpretatio non sine contradictione (jam unam, jam vero alteram opinionem in Tribunaliibus amplectendo, cum gravissimo litigantium dilectione) perduravit nique ad felicitissima tempora Invictissimi Imperatoris, & Tua Majestatis proxi Domini nostri Caroli V. qui anno 1530, ad istius uic Fidelissimi Regni supplicationem per viam declarationis dicti cap. 5. al. quem, & ad tollendum omnem dubium, litemque refecendas statuit, & decrevit, nepotes, & descendentes ex filio primogenito præmortuo, præteri debet in Avo, vel ascendentes feudal successione, filio secundogenito, & per consequens tertio, vel quarti genito; non obstante, quod dicti nepotes, & descendentes primogeniti minores maxime existent; nec quod filii secundogenitus in vita patris possessionem feudi sufficiat ad eum, ut confit ex cap. 118. dicti Invictissimi Imperatoris. Quod cum nihil disponetur in causa, quo primogenitus relata filia feminæ esset primogenitus, huius deinde per eundem Dom. Imperatorem anno 1543, ad supplicationem Regni additum, & extenam per cap. 204. declarando prædictam filiam primogeniti præfendantem esse amittit filii patris sorori, non vero patruo secundogenito, & hoc favore agnitionis conservanda, ut, scilicet, feuda conferarentur, & perpetuarentur in domo, & cognomine ut de processerunt.

167 Cum vero in linea transversali nihil specialiter fuerit dispositum, & hinc dubitanti anfantrieris arisperent nonnulli, substitutis magis, quam veritatis deferentes) utrum in hac linea idem quod in descendente eius observandum, ex quo quamplurime existabantur lites, fuit denique ad istitutum Regni supplicationem, per Tua Majestatis prudentissimum Avum, & Dominum nostrum Regem Philippum secundum super hoc dubio provisum, anno 1583, per cap. 18. ejusdem Domini Regis, in qua linea collateraliter ex qua, fuit cum linea descendenti pro causibus futuri, codem modo, & prout in dictis cap. 118. & 204. Domini Imperatoris fuerat in dicta linea descendenti declaratum.

168 Sed pectoris dolor! adhuc lites in die crescunt, & illuminum dirimendam ratio, sancto Dominorum Regum Zeloz, Regique providentia considerata, ac in dictis Capitulis expressa, hoc grave datum à nostra Republica

eliminare inefficax est, contendunt namque multi ex Jurisconfutis hujus Regni, predicta capitula correctoria effi dicti cap. si aliquem, ob idque refringenda ad causas particulas, in quibus loquuntur, ita ut solus nepos filius primogeniti premotor in successione Avo, excludat patrum secundogenitum, non vero præceplos, vel ab nepos si forte vivente abovo natura sufficiet item quod neptis non excludat amitam in successione Avo; deinde quod inter duos nepotes succedentes Avo, præferatur qui fuerit major ætate, sicut filius est secundogeniti, alter vero ætate minor sit filius primogeniti; ruris quod in linea transversali ultra filios fratum, succedentes eum patrui allo patro defuncto (et si inter patres, & infra) locum non habeat disponent dicti cap. 18. Potentissimi Regis Philippi, aliaque denique configuntur, ut litibus, & clientibus interveniant, que materiali subministrant ad inimicando animos, absimilandas nobilium facultates, toquæ Républica concordiam infringendam, ut optimè in puncto ponderavit D. Joan. Bapt. de la Rea decr. Fanat. 39. numer. 38. & 39. videtur prædictis Iburranes, Menandi, nostra Siciliae quondam Regis Consiliarius, his verbis: Nunc aeterna sunt fortia, ut si cum sumptu si molesterum ratio, gravius potest vincere, quam confitimus davarri; illud est fortissimum, quod exigit tuam curam; ampulla has ambages, constitue spatum, ultra quod nullis litibus satisficiens, & pergit dolens ut dubiae dubius ferantur, & immensu dilatatione, aut dilatatione perenni litigantes, quibus supplicibus Judicem non moventur, quia magis amant longiora in iis oportet exercere Imperia. Verba quidem summe notanda, & prosequitur multa Giurb. defend. §. 1. gloss. 1. num. 21. ver. sumex alias.

169 Ad rem igitur deveniendo, ut quod nostrum numeris est exquacum, linea prærogativa in praepositis terminis dicti cap. si aliquem, & recentiorum Capitulorum D. Imperatoris Caroli, ac Dom. Regis Philippi attendamus, & observandum esse in successione feudorum cum qualitate primogenitura, firmiter assertimus; & incipiendo à dicto cap. si aliquem, hoc ex ipsius verbis aperte comprehendunt, ibi, In successione vera præmissa inter feudatarios, & subditariorum in eodem Rezno francorum iure viventes, sexus, & primogenitus prærogativa servetur, ut masculus feminam, & juniorum major natu precedat. Quibus verbis si in Regni eisemus utriusque Castelle, nullus dubitare formam majoris regularis in eisiusfe feccipram: ut per Molin. lib. 2. cap. 17. num. 1. & alibi post apud eum, & alios DD. Hispanos. Videamus nunc quomodo in hoc Regno intelligi, ac interpretari debeant.

170 Clautum Jurisfrancorum nihil aliud importare, quam quod tempore succedit primogenitus, & quod successio de primogenito in primogenito defatur, probavimus supra, art. 1. numer. 38. & ultra ibidem relatios indubitanter docent post Iern. Afflict. & Titaqel. de primogen. in prefat. post numer. 3. Tapp. dicti 2. num. 140. & 151. Cutell. in Codic. ad 1. Jacobis, nota 41. fol. 41. post vers. arguunt. 3. Cannet. in his cap. si aliquem, verbo francorum iure, nn. 5. & 6. fol. 267. Cumia in eodem verbo, nn. 1. Regens Cortet. ad patrem con. 11. num. 23. Amat. lib. 1. resolut. 1. numer. 31. qui alios laudat.

Ergo, si pater primogenitura successio deferenda est iuxta formam hoc Capitulo præscriptam, & in primis Investitutis, ac acquirentium dispositionibus expresse affigantur: lineam primogenitorum, ac in ea representatione non esse observandum, necessario dicendum videatur; non enim alter posset iure primogenitura, nec linea, recte, vere, arca præcisæ succedit (inquit Molin. lib. 2. cap. 6. n. 41.) nisi linea prærogativa, ac in ea representatione effet attendenda. Quare inter alias observationes ad succedendum iure primogenitura, linea primum obtinet locum, secundum gradus, tertio sexu, ac denique etatis, ita ut nullus possit succedere, nisi sit in linea, & inter exstantes in linea, qui fuerit gradu proximior, & in pari gradu, qui melius sit sexus, ac in pari gradu, & sexu, qui fuerit major ætate, de qua non habetur ratio, nisi pretendens sit in linea, gradu, & sexu: docent eleganter Molin. dict. lib. 3. cap. 4. num. 13. ubi Addentes infinitos DD. laudant Covart. in pref. cap. 38. n. 12. Anton. Gomez. in 1. q. 7. art. n. 66. D. Jan. ad Cattell. lib. 5. contrav. cap. 95. ex numer. 3. & cap. 92. n. 62. Valenzuol. con. 97. numer. 13. & 14. Cafanat. con. 38. n. 114. Ramon. con. 100. numer. 502. ver. & secundum: Aponte de postf. Proreg. tit. 9. no. 30. 42. & 43. Amat. dicta resolut. 1. num. 32. Barbat. de fidicione. part. 1. c. 4. numer. 31. & 32. Tondut. Sanleger. re. d. civil. part. 1. c. 89.

ex num. 4. Giurb. de feud. §. 2. gloss. 10. numer. 16. Ludovic. de Reino obser. 23. num. 2. 4. & 8. cum seqq. qui alios quamplures referunt.

171 Instituta namque primogenitura, quilibet filius primo dentibus linea constitutus, ad exclusionem secundogeniti, & ejus linea, & iste ad exclusionem tertio geniti, & sic deinceps, ex celebri doct. Baldi in L. cum antiquis, numer. 13. ver. 29. quia, C. de jure delibrandi, quam alii pro ea latius extollit Don Joan. Francisc. Martian. lib. 1. dicto 3. numer. 35. & seqq. quia unaquisque possessor primogeniti, stirps, seu truncus dicitur in linea, quot filios, vel filias habet, quomodo quilibet ei caput novæ linea descendentes respectu patris, & transversali respectu fratum suorum, inter quas successio ordine secundum ordinem primogenitur servatur. Text. in cap. ult. de confus. & affinit. ibi, per aliam lineam descendenter ex ead. videtur. Sed nihilominus verius judicamus hanc lineam prærogativa non fundari in sola representatione. Licet enim admittit linea ad secundogenitum iure primogenitura, videatur admissa representatione, qua filium in locum patris sub ingredi possit: hæc non est illa representatione, que de jure communis habebat locum inter descendentes usque in infinitum, & inter transversales usque ad filios fratum succedentes cum patribus (de qua in autent. de bared. ab iust. venient. §. 1. & 6. figura, collat. §. cum filii infiniti de bared. quia ab inef. def. cum similibus) quia illa solum efficiebat, quod filium representaret gradum patris, & non poterat operari, quod representaret fexus, aut etatis, cum effeta naturaliter impossibile, ut eleganter considerat Molin. d. c. 6. num. 48. & 49. quem sequuntur Guttier. d. lib. 3. quies. 67. a. n. 21. & 9. 68. n. 23. & 45. Cattell. d. c. 19. n. 50. Averdan. in dicta 1. 40. Tauri. gl. 2. num. 2. & 3. Robles de represent. lib. 1. c. 11. n. 30. Amat. dicta resolut. 1. num. 44. & alii, de quibus in dicta 1. 30. & 31. & 32. Eborac. Corro de patribus, & nobil. 1. par. quies. 4. §. 1. numer. 44. Addentes Molin. dict. lib. 3. capi. 6. numer. 29. n. que ad 32.

172 Et de una linea ad aliam nunquam fit transitus, nisi de scientibus omnibus his, qui ex illa linea processerint; linea namque illius, qui successione, & possessionem occupavit, omnino debet esse extincta, ut alia ingredi possit, ad quod communiter allegari potest. Text. in cap. 1. de natura successi. feudi (de quo alibi differimus) & in cap. 1. de successi. feudi gradibus successi. in feud. Molin. dict. lib. 3. c. 4. numer. 14. & cap. 6. num. 32. ubi Addentes, Francisc. Soula in 1. femin. cap. 1. m. 290. Guglielma de Monferrat. de successi. Regn. Francia, dub. 1. num. 7. & alii numer. præcedenti. cons. 82. a. num. 1.

173 Et idque alia, & diversa representatione ab ea, que de jure communis considerantur, est necessariò intelligenda, & etiam excludere nepis, cum sexum, nec atatem patris possit representare; ut dicunt Ancharan. Surd. Cap. Galeot. Alexei. Decius. Alvat. de Riberia. Fularius. Caena. Redenac. & alii in contrarium allegati, quos sequuntur Pratus de j. 38. n. 28. & 169. (N. quos non impugnatius, quia loquantur in diversis terminis, data enim vera primogenitura, nobilium consentiunt, videndum Redenac. cons. 82. a. num. 1.)

Et idque alia, & diversa representatione ab ea, que de jure

174 173. & etiam excludere nepis, cum sexum, nec atatem patris possit esse alia, nisi representatione juris, ac qualitate primogenitura, quo patre communicatur filio primogenito, & cuius ratione successio patri competebat; hecque potius est effectus primogenitura, quam eius representatione, ut multis relatis observantur Addentes Molin. d. c. 6. num. 49. usque ad 51.

Quare peritus in supra tradita, & assignata ratione n. 174 videlicet, lineam esse observandam ex sola qualitate primogenitura, que efficit, ut qualiter primogenitus unus patrimonio censetur vocatus, & substitutus proprio jure, & propria votacione, ut ultra supra relatios probant eleganter in terminis Addentes Molin. d. c. 6. numer. 36. usque ad 39. ibi. & ita necesse non est, quod successio filii, nepis, & alii, patre, vel parente predestituto, representatione contigerit, ex modo, quo si de jure communis representatione, seu transmissio, sed ex occasionibus, & substitutionibus tantum, quibus plus substitutus est patri proprio jure, & nepotis, & sic de caseris descendentiibus in infinitum, Menoch. con. 211. lib. 3. & 273. Reino obser. 24. num. 29. cum seqq. Amat. dict. 1. numer. 53. D. Joan. Francisc. Martian. lib. 1. dict. 10. a. numer. 29. & ex quo primogenitus censetur magis dilectus, id est non solum ipse, sed tota eius linea prædicta intelligitur, ut dum aliquis de illa super sit, præferatur secundogenito, & ejus linea, & sic in posterioribus, argumento L. con. avus, ff. de condit. & demonstrat. leg. cum acutissimi. C. de fidicione. cum similibus considerat Anton. Gomez in 1. q. Tauri. n. 66. ver. 6.

175 Unde audiendi non sunt nonnulli DD. qui dixerunt, prærogativa linea provenire ex jure transmissionis à patre in filium primogenitum, quia ut bene considerant Addentes Molin. dicto cap. 6. numer. 36. usque ad num. 39. transmissione fundatur in jure queſto, & ubi non est quidam, sed spes, cessaſ transmissionis eventus, ex doctrina Barti. in 1. s. f. f. filius, ff. de collat. dotis, & in 1. s. f. filius, ff. de conjug. cum emancip. lib. 3. & aliis, quos ibidem referuntur; ac ideo primogenitura non transmittit dicunt. Vel ad jure emph. 1. part. queſto. 50. num. 44. & ante cum Jalon. in 1. s. f. s. legatur, §. 1. n. 3. ff. de legat. 3. Joann. Aud. ad speciat. iii. de feed. ad

176 fin. Costa de successi. Regn. pag. 22. ver. unde, & pag. 109. & 185. Anton. Gamma decr. 174. num. 19. & decr. 93. numer. 2. & fuit de mente Goff. final. in leg. unica, C. de his qui ante aperi. Tab.

Probabilium tam est quod alteri dicunt, nempe quod quando succedit jure primogenitura, admittitur representationis usque in infinitum, quia efficit, ut linea sit veluti concatenata de uno in alium primogenitum, & sic ejus perpetuas conequatur, ex Molin. dicto cap. 6. numer. 41. Gutierrez d. lib. 3. pract. queſto. 67. num. 44. & seqq. Averdan. in 1. q. Tauri. Lara de anniversaris, lib. 1. cap. 5. num. 9. Castell. d. lib. 3. cap. 19. n. 25. & 227. Pater Molin. de suis dictis. 627. num. 13. to. 3. Roblet de represent. lib. 3. c. 3. & 19. Surd. conf. 403. num. 16.

Sed nihilominus verius judicamus hanc lineam prærogativa non fundari in sola representatione. Licet enim admittit linea ad secundogenitum iure primogenitura, videatur admissa representatione, qua filium in locum patris sub ingredi possit: hæc non est illa representatione, que de jure communis habebat locum inter descendentes usque in infinitum, & inter transversales, alteri transversali succedere volentes; adhuc enim linea prærogativa est observanda: eo maximè si-
cen-

ut fenda dividatur, nisi ut Marchionatus, Ducas, & Comitatus, ut in Imperiale, & preterea qui ergo dicit esse francum, & non dividere cum fratribus, allegatus speciale, & sic probatum incumbit; Qualiter autem, & quomodo probetur, & an sufficiat probare, quod vicinorum Castrorum, & feudorum Domini vivunt jure francorum plene diximus, l. Imperiale, & preterea Ducas, quod idem repetit, in cons. constitutionem Divis memorie, in principio de reuocat. feud. & verum, lib. 3, & cum Perno, & Aloysio de Septimo agnoscit Cumia de verbo francorum iur, num. 7, & cum Affili, confirmat optime Rovitum in pragm. II. de fendi ssp. 8.

Unde fluit, non eisdem audiendis nonnullis DD. Sicutos, 196 qui exserunt feuds in Regno effecta esse individua per dicti consit. confituentem Divis memorie, ut videtur praefuisse Caneius in hoc c. fol. 215, col. 2. num. ad finem. Huic enim traditioni repugnat non predicta constitutio, qua solum prohibet alienationes feudorum in toto, vel in parte, prout eam intelligent omnes DD. Neapolitanis, nullo differente, ut pessim apud eos, in praedictum Regie Curie, ut ex eius lectione apparet, tunc, quodlibet, tradunt Glosa & Andreas de Uern, in principio, ubi pro constanti supponunt feuda esse divisa inter agnatos, si vivunt jure Longobardo, individualiter vel, & primogenito pertinere, si vivunt jure francorum, (ergo constitutio illa non induxit individualitatem feudi, nec alteravit quod erat prouisum per consit. ut de successione), tum denique, quod ipsi nosci DD. tradunt, dum dicunt, quod per hoc Capitulum sicut introduxit iuris francorum ab intestato in successione feudorum (quod super in Primo Articleo num. 31. probavimus, & an verum sit statim demonstrabimus) ergo ante istius cap. publicationem feuda divisa erant inter viventes jure Longobardo communi in Regno, & solum individua inter eos, qui francorum speciali jure vivebant.

His sic premisis, constitutum, hoc nostrum Capitulum duas contineat partes, & in qualibet eorum diversam inclinatur de dispositione super successione feudorum ab intestato. Prima pars est a principio usque ad verbis, similiter coniunctis, sicut ordine admittantur, una finitur, & sicut punctus. Secunda autem pars incipit ibi, in successione vero premissa, & sequitur usque ad finem capituli.

In prima parte, loquitur, & intelligit debet de successione feudorum inter illos feudarios, & subfeudarios, qui jure Longobardo vivebant in Regno, inter quos voluit Dom. Rex Jacobus, quod descendere ab intestato quolibet possilore, nullo per lineas descendentes relicto hacten legi, nullo tempore mortis superest ferendum proximi, omnibus aliis simili gradu, id est, proximiori, fratre usque ad trinopitem, defuncto coniunctis, & cum ordine aquiliter admisis, five feda provenirent a parentibus communibus, five non communibus, & in his tantum feudis dividisi secundum iuris Longobardorum, decretivit, quod succederent proximi, prout cauteretur Longobardo in dicitur de successione, c. 1. de fuc. frat. & de grad. succed. in fende. c. de natura successione & aliis similibus.

In secunda vera parte agit, & est accipiendum de illis feudis, & inter illos feudarios, & subfeudarios, qui in Regno speciali francorum iure vivebant ex iuri, & confitudine legitimae praepicta, quo causa statuit, fexus, & primogenitura praerogativa est servandam, ut maestus feminam, & iuniorum major natu procederet, five maestus, five feminae essent concurrentes; ita tamen, quod inter duas feminas si primogenitura est maritata, & junior remaneret in capitulo, haec alteri preferri debet, utriusque autem exsuffit maritatis, major natu procederet, & hic nullam de proximi gradu mentionem fecit, quia dato, quod successio de primogeniture in primogeniture, tanquam dignorum, pervenire debet, qui intellexus communis est, ut cum Perno, Aloysio de Septimo, Blasco de Sancto Angelo, & Petro de Greg. testatur Cumia ubi supra, num. 9, (iammet avero fenu, & ita tamen mente fit pro fenu alienus; nam verba supra relata, nihil aliud indicant, nisi quod feudum non possit per partes divisas alienari in praedictum Regie Coronae, ne videlicet, Regium militare servitum in plures possessores divisum, difficultus, & cum diminutione exigatur. Poterat namque dubitari utrum alienandi facultas feudatarum a Domino Rege per predictum Ca. in principio liberè concessa, extendi posset ad alienationem per partes realiter divisas, ac ideo voluit Dom. Rex omnem dubitationem tollere, declarando feudum remanere debere integrum, ac indivisum penes illius emporem, ac novum Do-

mum.

Quae interpretatio suadetur ex verbis dicti Statuti (quod nullam aliam congruum declarationem recipere potest) nam certum est, in hac secunda parte omnino diversam dispositionem contineri ab eo, qua in prima fuerat propria, prout colligetur ex illa dictione vera, ibi, in successione vero premissa, quae post orationem perfectam, interdicto punto, & in alia clausula separata, ita pro demonstracione diversitas inter primum, & secundum casum; illa quippe dictio vera, adversatur precedentibus, & ostendit

diversam esse dispositionem. Mcnoch. cons. 201. num. 34. & cons. 737. num. 15. Surd. cons. 315. num. 1. & cum Bart. & aliis Barboli. dictio. 402. num. 1. ubi, multis probat, hanc dictioem adveratavam sile in iure, & in facto.

E licet idem Barbola ibidem dicit, quod repetere solet qualitates praecedentes; tamen ipse inquit, quod adversatur, retehita eadem qualitate, per Textum cap. Pagorali, si vero, de causa posse 6. 2. verbi sub vere, de resti. in integr. lib. 6. cum aliis num. 2. adiectus, & hoc pro nobis facit, nam qualitates quas reperire potest, & repeat, sunt successio ab intestato, & inter collaterales, & quod extendantur usque ad trinopitem, sicut in prima parte fuerat narratum, quod etiam repeat, & comprobatur verbum adjectivum premissa, id est predicta, ex Barbola dict. 276. in qua successione premissa, diversum jus constituit inter feudarios francorum iure viventes in Regno, ut scilicet, fexus, & primogenitura praerogativa servetur, non autem gradus proximitatis, quam solum inter illos diverso jure, hoc est, Longobardo viventes, praeferatur servardebere.

Si enim (ut DD. nostri contendunt) per hoc Statutum generaliter fuisse introductum in Regno ius francorum in successione ab intestato, sub quacumque forma ante fuisse concessa feuda: aliis, & quidem paucioribus, & diversis verbis, hoc exprimit posse, ut culline legenti textum, ad oculum apparebit nec opus erat dicere, inter feudarios in eodem Regno francorum iure viventes, supponendo alios eis in Regno, qui alio, & diverso jure vivebant, de quibus in prima parte actum fuerat; nam ut inquit Cumia ubi supra, n. 1. ad fin. & 6. (eius verbis utimur) Hec verba francorum iure viventes, non sunt verba dispositiva, sed tantum demonstrativa, & declarativa causis, ubi fexus, & primogenitura praerogativa servari debet; non enim clavis disponunt, ut vivant iure francorum, sed principaliter disponunt fexus, & primogenitura praerogativa servari; & de monachis, & declarant, inter quos servari debet, id est inter viventes iure francorum. & relativum illud, qui est huiusmodi natura, ut iunctum antecedens sine copula illius refringat, l. 1. as. tandem aet. off. de leg. 3. Bart. & ali. in Lombar. populi, f. de iust. & iur. lombar. populi, & de summa Trinit. Corrasius in. quib. l. 34. ff. de ritu nupt. Ergo certum est, quod inter alios non viventes iure francorum diversa dispositio servanda erat, hoc est, non praerogativa fexus, & primogenitura, sed gradus proximus, quia feuda dividiva erant, & in eis non iure primogenitura (quod uni, & primogenito successione defert), led proximate gradus, & existent in pari grade actus successio deferenda.

Praeterea ipsi DD. nostri dicunt, quod per cap. Constitutionem 30. Invictissimi Regis Federici post declaratum hoc cap. aliquem, & nihilominus firmant, illorum decisiones procedere, quando appetere de forma, sub qua concessum fuisse feudu, & constar effe cum clausula iuris francorum, (quomodo Intelligent dictum cap. aliquem, vel quando fendum est informe, quo casu exsuffit successendum effe in eo ab intestato cum predicta clausula, ut fexus, & primogenitura praerogativa servetur (secundum dispositio- nem dicti Cap. Constitutionem).) Secus autem si appetere de forma, & ea est forma communis, quia tunc ea servari debet, prout est, ut omnes admittantur aquiliter in eodem existentes gradus, ex dicto cap. 1. de successione, vel falem ad primogenitum feudum deveniat, & fructus inter omnes dividantur, ut cum Guglielmo de Perno cons. 1. colum. 2. & Gualtero de Paternio explicat Cumia a verbo francorum iure, num. 5.

Indo multi sibi persuadunt, feuda in Regno fuisse effecta individualiter per Cap. volunt. ejusdem Dom. Regis Federici, & inde, & in diverso feudo perdurante, ex quo deducunt ad unum tantum, & sic ad primogenitum, tanquam dignorum, pervenire debet, qui intellexus communis est, ut cum Perno, Aloysio de Septimo, Blasco de Sancto Angelo, & Petro de Greg. testatur Cumia ubi supra, num. 9, (iammet avero fenu, & ita tamen mente fit pro fenu alienus; nam verba supra relata, nihil aliud indicant, nisi quod feudum non possit per partes divisas alienari in praedictum Regie Coronae, ne videlicet, Regium militare servitum in plures possessores divisum, difficultus, & cum diminutione exigatur. Poterat namque dubitari utrum alienandi facultas feudatarum a Domino Rege per predictum Ca. in principio liberè concessa, extendi posset ad alienationem per partes realiter divisas, ac ideo voluit Dom. Rex omnem dubitationem tollere, declarando feudum remanere debere integrum, ac indivisum penes illius emporem, ac novum Do-

minum, à quo militare servitum integrum exigi posset. Ex quo sequitur, nullatenus statuum illud individuum feudorum successione decrevisse, corrigit jus Longobardum, commune tunc in Regno inter eos, qui speciali francorum iure non vivebant. Nihil enim est tam contrarium successioni individuali, ordine primogenitura: inter langui- nis successores servato, quam libera alienandi facultas, qua ibidem conceditur; ob idque Doctores nostri dicunt, Tex- tum illum procedere forma non repugnante, ut probavimus supra Articleo 2. num. 113. & sic evincitur predictum communem intellectum esse merum signum, nullo fulcitu fundamento, praecipue si attendamus, prout in ve- ritate est attendunt, quod jure Longobardo inspecto, licet omnes in pari gradu existentes equaliter in feudo live- cederent, tamen non accipiebant partes divisas, sed omnes pro indiviso, in feudo coedebant, & fructus, ac commo- ditas tantum inter eos patiebatur, ut post Aponte in let. 12. de fide. num. 3. & 4. doct. Martini in cap. Imperiale, & preterea Ducas, n. 88. & cum aliis sequitur Martian. dis- 2. num. 14. post medium, que succedunt forma non alteratur per predicta verba Cap. volunt., quia ad prohibitionem alienationis per partes realiter divisas, ut diximus, accommo- ditas debent.

Ergo sequitur non fuisse hanc individualitatem feudorum per dictum Cap. aliquem, in omnibus feudiis ab intestato generaliter introductam: ac per consequens, in prima ipsius parte de diversis feudiis, hoc est, dividisi fuisse loquuntur, in secunda verò de individuali, scilicet, inter viventes iure francorum, inter quos, fexus, & primogenitura praerogativa servanda erat; si enim hec succedunt forma per dictum textum fuisse assignata, fructu querenda esset a Dom. Reg. Federico, qui post Dom. Jacobum ab anno 1296, usque ad annum 1326, in Sicilia feliciter regnavit.

Deinde in inspecto jure Longobardo, quod tunc in Regno vigebat, omnia feuda, quamvis dividua, erant ex pacto, & providentia, & non poterant in extraneos transferri, aut alienari, ut sapienti probavimus, in modo si alienari, aut ad extraneos transferri licet, non haberent feudi naturam, Cap. 1. de fide. non habent propriam naturam feudi, dict. cap. 1. & 3. & ci- clementis de alien. feudi, Hartman. Pistor de fide. 2. tom. 3. num. 32. & seqq. Amicangel. dict. 9. num. 15. vers. amplius, & q. 5. n. 24. verbi explicatis. Nec in Regno fuerunt cognita feuda hereditaria, nullo modo tempus Dom. Regis Federici, qui per dictum Cap. volunt., concessit facultatem alienandi feuda individa (forma tamen non repugnante, ut diximus supra, & tenet DD. nostri communiter; videntur Gisella de feudi, preludio 6. num. 32. & 34. cum seqq.) ex quo deinceps multi ex Regibus successoribus, praecipue Inclinius Reg. Martinus feuda pro hereditate concesserunt, ut ad omnes etiam extraneos possent transire, (juxta communem interpretationem dicti cap. volunt., per quod verbum heres simpliciter in concepcione feudi appositum, intelligitur de quocumque hacten etiam extraneo, prout similiiter probavimus). Ergo aperte colligetur, quod ante editionem dicti cap. aliquem nulla erat in Regno feuda hereditaria, nec in alia forma, quam vel illa communis ex pacto, & providentia, juxta jus Longobardum, vel illa iuris francorum inter eos hoc iure in Regno viventes, & hinc est, quod dum textus constituit diversitatem inter feudarios, praecipue intelligentis sit in prima parte de illis iure Longobardo viventibus, & in secunda de viventibus francorum iure.

Ulterior non percepimus rationem, qua moveri posset, ut Dom. Rex Jacobus ad decernendum, quod in linea collaterali ab intestato succidi debet in feudi cum clausula iuris francorum, nihil disponens in linea descendenti, nec in successione testamentaria, quia si ob favoris conservandum illum frumentum familiaram, voluerit, quod in feudi succederet iure primogenitura, in quo, & Regium servitum, & publici verfarum utilitas, idem, & fortior ratione statuendum esset in predicta dispositione, & successio- ne testamentaria, & generaliter in omnibus per lineam re- tam descendentibus, ne feudatari ad libitum ex testamento, vel inter vivos possent de feudi disponere, si ut DD. nostri dicunt, feuda tunc sub alia forma, quam ex pacto, & providentia, & secundum jus Longobardorum, concessa erat.

Abfurdum quippe efflatuere, quod inter collaterales 207 ab intestato locum habetur ius francorum, cuiuscumque forma feuda essent (ut nostri dicunt) omittente vero successio- ne in descendenti, inter quos eadem, & major mili- litabat ratio conferandi feuda indivisa, & unus, & sic pri-

mogenitus succederet; licet enim in hoc cap. si aliquem, ex verbis ipsius, sed ex interpretatione Doctorum antiquorum deprehenditur, ut probavimus supra, n. 37, sicut etiam effet abhirdum relinquere feudataria liberam teudorum dispositionem in illis tecdis non habentibus certam formam; prout agnovit Magnus Rex Alfonius, decernendo postea ad Regni supplicationem, quod hujusmodi feuda intelligentem concepsa sub forma iuri francorum, ut appareret per ipsius Regis cap. 45, quod deinde ad eamdem Regni supplicationem approbat, & confirmavit Invictissimum Dominus Car. R. V. c. 246.

Quare non credimus per constitutionem dicti cap. si ali- quem tuum introduceat ius francorum in successione feu- dorum ab intestato inter collaterales, nec nihil novum statutum in predicta succedunt forma; nisi solum, quod dicta transversalis successio extenderetur usque ad trinopitem, ut 208 notari Iterum in dicta confitatur de successione, in fin. & in locis infra num. 21. laudandus, & quod ad illam gradum succedentia fratres, & consanguinei etiam in feudi prove- nibus a parentibus non communibus, extendendo, & declarando dictam Confit. ut de successione, ut mox dice- mus, in reliquo vero firmiter censemus dictam constitutio- nem in suo robore, & observantiam remansisse; & secundum eam feuda dividua juxta jus Longobardorum communi in Regno, etiam post dictum cap. si aliquem extitisse, exceptis feudatariis francorum iure viventibus, inter quos indi- dua, & soli primogeniti, uni post alium deferentur, servata praerogativa fexus, & hoc est, quod dictum cap. declaravit, loquens in prima parte de feudiis inter viventes ju- re Longobardo, & in secunda inter iure francorum viven- tes.

Unde communis illa DD. Regni traditio, quod per hoc cap. si aliquem in successione feudorum ab intestato servanda est iuri francorum, & quod semper remanent informata cum predicta clausula, sub quacumque forma prout fuisse concessa: nullo modo ex vi Cap. illius sustineri potest; quia similes dispositio, ex eo non deducitur; & solum hodie futurini poterit ex vi generali consuetudinis in Regno, ab immemorabili tempore recepta, & per precitata Capitula, & alia novissima ex identitate rationis ob Regni utilitatem, familiaritatemque nobilium conservationem approbat, quo ju- re utrum in omnibus feudiis quaternatis, qui à Domino Regi tenentur in capite.

Nec obliter dicere, predictum cap. si aliquem in Regno supervacaneum fuisse, si nihil de novo decrevit, ultra illud, quod iam cauterit per dictam Constitutionem, ut de successione, in ea etiam provisum, quod inter viventes ju- re francorum servari debet, etiam ex utroque parente, & per dicta Capitula, & alia novissima ex identitate rationis ob Regni utilitatem, familiariamque nobilium conservationem approbat, quo ju- re utrum in omnibus feudiis quaternatis, qui à Domino Regi tenentur in capite.

Nam respondemus predictum Capitulum editum fuisse ad extensionem, & ampliationem, & declarationem dictae constitutionis utilissimum, & in istis Regni beneficiis extitisse non modicum. Primo, quia licet in dicta constitutione admitti fuerint fratres ex utroque parente, vel ex altero tantum, tamen altercationes erant inter Glosas, & DD. contendentes, quod fratres confanguli-

210 nati, aut utrini, ita dum poterant succederent, si con- juncti essent ex latere, unde proveniebat feudum, ut vide- retur ei apud Iernianum in cap. 1. numer. 8. de natura successi- feudi; Joseph. Cumia in presenti verbo non communibus, nu- mer. 1. & 2. cum seqq. & in hoc dubium fuisse Cap. statuendos, quod succederent fratres, & agnati, etiam si feudi provenirent a parentibus non communibus, ut nota Cumia dict. numer. 2. ad finem, & multis ex nostris laudatis Martianus dict. 3. numer. 7. Licet hodie hoc sit correctum per Cap. noviss. Dom. Imper. Caroli, cap. 258, quod declaravit debeberit esse conjunctos ex parte feudi, tametsi apud Neapolitanos alteriores res habeant, ex pragmat. 18. 22. 24. & 27, videlicet Doct. Regens Anton. de Merinis lib. primaria, resol. 126. ex numero 9. & Amicangel. question. prima a numer. 12. & quiesc. 5. numer. 34, qui alios referunt ex Parthenopaeis.

Secundum, nam per dict. consit. successio feudorum in linea collaterali, restricta fuit ad filios fratrum, & sic ad gradum, ut cuius feudi revertentur ad Regiam Curiam ob lineam finitam; contra illud, quod per confu- tudes

tudines feudorum fuerat provisum, quibus inspectis in infinitum, vel secundum aliquos saltem ad septimum gradum erat permissa. Iterna in cap. i. §. quod autem de his qui funderant posse, & in cap. i. §. Capitanei, de fendo Marchis, ubi Baldus, de quo latè Joseph Cumia hic verbo ad trinopatem per sot. & ann. 12. & cum Canettio, & de Ponte in terminis Atticang. d. qu. 5. num. 36. per nocturnu cap. fuit ampliata usque ad predictum septimum gradum, & sic ad trinopatem, ut notar. Cumia ubi proxim. 13. vers. sed contrarium. & fuit de mente Iterna in cap. i. de successione fendi. num. 3. paulo ante additionem. & sub nu. 14. vers. & videtur intelligi. & nu. 22. & in cap. i. §. ed nec est alii postor, que si prima causa habet, amittend. num. 40. & in cap. i. de his, qui fendi, dare poss. num. 22.

¶ 212 Tercio, quoniam in dicta constitutione non fuit propriè explicatum ius francorum, & tantummodo fuit dictum, quod servareveretur sexus, & majoris aetas prerogativa; in nostro autem texu fuit additum per declarationem, quod servari debet prerogativa proximiorum, prout est de jure francorum, sed ex celstatib. dum, de quo inferiori, super vocatio majoris natu, vel maioris aetate, quod jam supra testigamus. Quartò in dicta constitutione fuerunt exclusi forores maritatae, & dotatae, & in texu nostro admissi fuerunt, dummodo non concurserent cum foro in capitulo.

Ex quibus iam apparet quantum ampliata, & extensa fuerit predicta constitutio per nostrum cap. si aliquem, ut si non procedat contra dictam objecio. Sed tamen non ob id descendit ei fuisse correctam in omnibus; hoc enim nec Doctores nostri firmare ausi sunt, qui communiter dicunt, hoc Capit. editum fuisse ad ampliationem predictae constitutionis, ut expresse, & de communi testatur Cumia hic, verbo, proximior, num. 38. ibi, declarat quia hoc capitulum non est factum ad mutandam, & corrugandam successionem collateralium, qua erat de iure communis feudorum, vel confituum Regni, qui uno modo succedebant, alio modo succedunt, et si est factum ad ampliandum successionem, non de iure constitutionis Regni succedebant, neque ad tertium gradum. Et hoc cap. ampliavit eam usque ad septimum gradum; & quod sit factum ad ampliandum successionem, communiter DD. tenent hic. Cannet. fol. 235. column. 1. n. 10. & expresso probat Iterna sub proxime, n. 111. l. andatus, & in dicta confititur, de successione aliquam fine.

Et merito, quia statutum semper debet interpretari, ut minime corrigatur ius commune, Par. Conf. 110. num. 6. & conf. 24. num. 13. vol. 3. & legum correctio vitanda est. Capital. Conf. 323. num. 18. vol. 3. Tusch. lit. C. concil. 1036. & reg. late. Castill. contrav. lib. 5. part. 2. cap. 125. numer. 7. & seqq. immo nec presumunt, si quando, ff. de leg. 1. l. Sancius, Cod. de appellacionibus, nec in dubio facienda est, l. 1. C. de iustific. dot. l. 1. quando, C. de iustific. regimento, l. pricipium, C. de appell. cum adiunctis à Velasco in locis communis. C. nu. 229. & lit. L. numer. 37. Fular. de subdit. qu. 670. numer. 2. Mangilli. de imputat. qu. 130. nu. 1. vers. Iterna, ubi, quod nec ex parte rationis, correcio in uno cafo facta, ad alium potest extendi.

Et ideo, quod differentiam in dicta constitutione expressa affermatur inter feudatarios iure Longobardorum & Francorum iure viventes, dicendum non est fuisse correctam, quia illud erat ius commune Regni, hoc autem speciale, & si non tam statutum illud corrigit volunt, utique aperiens expressum, juxta textum in Lanica, §. fin. autem ad def. c. de caducis. l. si servas, & prator. ait. ver. non dicitur, ff. de acquir. heredit. cum infinit. concept. à Valciso lit. L. n. 65. Et non solum non expressum, sed contrarium infinitavit, dum eadem loquendi forma iurum fuit, prout fuerat expressa in dicta confit. ibi namque dicitur, inter eos qui vivunt in Reino, specialiter iure francorum, hic vero, inter feudatarios & subfeudatarios in eodem Regno francorum iure viventes: denotando utrobius specialitatem respectu aliorum, qui communis iure Longobardorum vivebant, in quibus diversa dispositio erat observanda. Quod convincit nullo modo in texu nostro autem fuisse de corrugando iure communi Regni approbat per dictam constitutionem, & usque ad istius capit. editionem, & post eam obliterato, ut supra probavimus.

Nec rursus ostabit dicere, quod huius interpretationem repugnant verba cap. ibi, frater, aut ex liberis suis usque ad trinopatem, sive tempore mortis supererit defuncto proximior, succedit in fendo, habitus illud cum onere servitio coniueri, & ex quibus cum sint concepta in singulari, contineantur DD. nostri, unum solum esse vocatum, & hunc debere

Licit enim predicta verba variè ab interpretibus accipiuntur, ut colligi potest ex eorum expositionibus ad hunc capitulum, & magis communis acceptio sit, quod in illis fuerunt vocati agnati existentes in diversis lineis preter linearum defuncti, scilicet patrui, & corum filii, patrules defuncti, & usque ad gradum trinopatem, ut hi simili gradu conjuncti, eodem ordine admitterentur, hoc est, ut unus solus, & hic proximior in feudo succederet, in quacumque linea suisse repertus: sicuti adnotavit Cumia verbo, eodem ordine, num. 2. vers. quart. & ultimo, O. n. 5. cum seq. tamen haec exppositio displicet, & iteradicis adverteratur: ex quibus apparat nullo posse subfertre fundamento, quia praeposuitur id, quod non confat ex textu, nempe, correctio Cumia dicto verbo eodem ordine, dicto num. 5. & seq. (qui ut difficultatem effugia, multa involvit, que difficilioram, & procedere non possunt, immo repugnantia habent in se, supponendo inducunt, & non inducunt ius Francorum, ut videtur est apud eum n. 6. cuius dicta non impugnamus, ne diutius immovere).

Certum namque est, quod in successione individua, ut omnes vocati transversaliter unius post alium, sufficeret direcere: In linea transversaliter succedat proximior agnatus usque ad septimum gradum, & fratre usque ad trinopatem, exus, & proximiora prerogativa servata, & sic supradicta verba non sufficiunt necessaria. Unde modis omnibus evincitur, ut id si fuisse apposita, ut omnes pari gradu existentes aequaliter admittentur servato ordinis proximitatis cum defuncto, & fratre usque ad trinopatem, prout una de jure communis Longobardo expediri erat in Regno. Cuius corratio per hoc statutum nec quidem exigitata fuit, ut supra ostendimus.

Quam nostrar. Statuti exppositio in supra taliter verbis praeficit Guillelmus de Perno, hic, verbo eodem ordine, his verbis, Occurrerent & tertius intellectus, qui misericordia rei, qui loquuntur de dictio, scilicet, dicunt, quod idem, ac equaliter, Surd. Conf. 302. n. 24. Barbol. dictio 367. num. 1. & repetit precedente secundum Ruin. Conf. 169. sub nu. 2. vol. 2. vol. 3. Cabell. Lib. 6. comparsa de classif. conc. 91. ma. 1. Surd. dec. 38. nu. 5. & inducit dispositio non similem praecedenti, Seraphin. Conf. 1384. num. 3. & sic repetit eundem gradum a fratre usque ad trinopatem, in quo aequaliter omnes defuncto conjuncti vocantur. Tertiò, illa verba, eorum, vel eodem ordine, si enim legitur eorum sunt relativa, & repeatunt praecedentia cum omnibus suis qualitatibus: significante idem in omnibus, & per omnia, glo. in l. cap. 1. s. qui in perpetuum, si ager, vel legalis, Menoch. lib. 4. pr. 1. 37. n. 20. Rota apud Farinac. decis. 455. nu. 2. in noven. cent. 100. Surd. decis. 125. num. 1. Barb. dict. 99. n. 1. & ita, vel referuntur ad praecedentiam immediatè, hoc est, ad omnes personas coram ordine admittendas, scilicet, unum post alios infra predictum gradum, servata inter eos proximiornis gradus prerogativa, vel ad praecedentia media, nempe ad ordinem affermatum, id est, quod a fratre usque ad trinopatem semper servetur ille ordo, quod proximiornes, qui supererint tempore mortis feudatarii, illi succedit omnes in pari gradu existentes, aequaliter, & eodem ordine proximitatis admittantur.

Non enim suffragatur eidem dicere, quod secundum intellectus secundum mentem statut. magis congruit, & est communiter receptus, quia licet, juxta vulgares regulas, mens, & intentio statutis, potius quam verba, debet attingi; hoc ramen axioma multipliciter limitatur: & praecipue non procedit quando (in in casu nostro) mens statutis (cum dictus Author. & aliis apud eum configuntur) non comprehendit in verbis, nec alto modo probatur, immo contraria expressio, colligitur, & summus in terminis statutis, quod predictum gradum, nec ad alium ordinem, ex quo sequitur, quod statutum admittit omnes personas defuncto conjuncti, simili gradu, & eodem ordine, intelligendum est, ut omnes administrantes existentes infra illum gradum cum prerogativa proximitatis, & eodem ordine, scilicet, quod sunt proximiornes defuncto, computandogradus a fratre usque ad trinopatem.

Si enim statutum voluerit, quod unus solus succederet, & quod servaretur iure Francorum, sepius diximus, id alius verbis exprimere opus esse, & tali casu hec ultima verba non sufficiunt apposita, quia designato gradu a fratre usque ad trinopatem, & dispositio, quod infra illum succederet ille agnatus, qui tempore mortis supererit defuncto proximiornis, fatis consultum erat omnibus agnatis transversalibus, sursum deorsum, & deorsum sursum, in quibuslibet lineis, (existentibus tamen intra predictum gradum) nam vel erant descendentes ex alio, vel alii fratribus defuncti, & tunc iam erat praescripta forma specialis, vocato uno fratre, & ex liberis suis usque ad trinopatem, vel erant filii, aut descendentes ex patre defuncti, scilicet, patrules, & infans, & tunc etiam data erat forma, computando gradus a patre usque ad eum trinopatem, & eam, quo unus solus deberet succedere, cessabat questio, utrum deficiente linea defuncti omnes aliae lineae effent aequaliter admittendas, ut per textum dicto cap. 1. de successione, fratre usque ad trinopatem, exus, & proximiora prerogativa servata, & sic supradicta verba non sufficiunt necessaria. Unde modis omnibus evincitur, ut id si fuisse apposita, ut omnes pari gradu existentes aequaliter admittentur servato ordinis proximitatis cum defuncto, & fratre usque ad trinopatem, prout una de jure communis Longobardo expediri erat in Regno. Cuius corratio per hoc statutum nec quidem exigitata fuit, ut supra ostendimus.

Quam nostrar. Statuti exppositio in supra taliter verbis praeficit Guillelmus de Perno, hic, verbo eodem ordine, his verbis, Occurrerent & tertius intellectus, qui misericordia rei, qui loquuntur de dictio, scilicet, dicunt, quod idem, ac equaliter, Surd. Conf. 302. n. 24. Barbol. dictio 367. num. 1. & repetit precedente secundum Ruin. Conf. 169. sub nu. 2. vol. 2. vol. 3. Cabell. Lib. 6. comparsa de classif. conc. 91. ma. 1. Surd. dec. 38. nu. 5. & inducit dispositio non similem praecedenti, Seraphin. Conf. 1384. num. 3. & sic repetit eundem gradum a fratre usque ad trinopatem, in quo aequaliter omnes defuncto conjuncti vocantur. Tertiò, illa verba, eorum, vel eodem ordine, si enim legitur eorum sunt relativa, & repeatunt praecedentia cum omnibus suis qualitatibus: significante idem in omnibus, & per omnia, glo. in l. cap. 1. s. qui in perpetuum, si ager, vel legalis, Menoch. lib. 4. pr. 1. 37. n. 20. Rota apud Farinac. decis. 455. nu. 2. in noven. cent. 100. Surd. decis. 125. num. 1. Barb. dict. 99. n. 1. & ita, vel referuntur ad praecedentiam immediatè, hoc est, ad omnes personas coram ordine admittendas, scilicet, unum post alios infra predictum gradum, servata inter eos proximiornis gradus prerogativa, vel ad praecedentia media, nempe ad ordinem affermatum, id est, quod a fratre usque ad trinopatem semper servetur ille ordo, quod proximiornes, qui supererint tempore mortis feudatarii, illi succedit omnes in pari gradu existentes, aequaliter, & eodem ordine proximitatis admittantur.

Non enim suffragatur eidem dicere, quod secundum intellectus secundum mentem statut. magis congruit, & est communiter receptus, quia licet, juxta vulgares regulas, mens, & intentio statutis, potius quam verba, debet attingi; hoc ramen axioma multipliciter limitatur: & praecipue non procedit quando (in in casu nostro) mens statutis (cum dictus Author. & aliis apud eum configuntur) non comprehendit in verbis, nec alto modo probatur, immo contraria expressio, colligitur, & summus in terminis statutis, quod predictum gradum, nec ad alium ordinem, ex quo sequitur, quod statutum admittit omnes personas defuncto conjuncti, simili gradu, & eodem ordine, intelligendum est, ut omnes administrantes existentes infra illum gradum cum prerogativa proximitatis, & eodem ordine, scilicet, quod sunt proximiornes defuncto, computandogradus a fratre usque ad trinopatem.

Si enim statutum voluerit, quod unus solus succederet, & quod servaretur iure Francorum, sepius diximus, id alius verbis exprimere opus esse, & tali casu hec ultima verba non sufficiunt apposita, quia designato gradu a fratre usque ad trinopatem, & dispositio, quod infra illum succederet ille agnatus, qui tempore mortis supererit defuncto proximiornis,

369. num. 5. & sunt verba intelligenda secundum grammaticalem sententiam, quod procedit non solum in contractibus, sed etiam in legibus, & statutis, l. 3. hec verba, il. 2. ff. de neoz, self. dict. l. 1. §. si quis nomen, ff. de exercitu. Surd. conf. 425. num. 21. & seqq. Scilicet de inhibit. cap. 4. §. 5. num. 19. Secundum jus commune, non autem ius specialis sunt accipienda ex l. fin. C. de his qui venientia est, imper. prosequitur multa Velatco in loc. communis. L. num. 34. & 48. cum seqq. & l. 1. v. ex num. 20. Ideoque non statutis intentio, quae nullo modo probatur, sed statuti verba iuxta ius communis interpretanda, & secundum illud expresse in sendis dividuis loquenda, praeceps debet attempari, ab eis non recedit.

Nec nos conturbat Authorum multitudine, qui contrarium intellectum tuantur, nec quod Pernus patrum sibi confitans conf. 4. vol. 3. a predicta opinione, & statuti interpretatione reciperit. Responderemus quippe ipso nobis Imperator Julianus in l. 1. §. sed nevo, C. de exercitu iure encl. ibi sed neque ex multitudine Authorum, quod melius. Et quibus ex iudicatore, cum possit unius forsan, aut deterioris sententia, & multos & maiores aliquia in parte operare. Plerique namque ex nostris DD. falsi perfunctione difficultatem ortam ex textus verbis teiguntur: & iliam contemnentes, trahunt supponendo pro vero inductum suffici juri Francorum in successione ab intefato: alii autem hanc suppositionem (seu potius illusionem) ut communem amplectentes, primam, & secundam partem confundentes, dicunt indistincte vocatum esse proximiorum defuncto tempore mortis suiperstitem, & hoc tempore considerandam esse primogenitum, & gradus proximitatis reiecta praerogativa linea, & denique a filiis, & in ea proximiorem admitti debere fieri. Sed pascissimi sunt qui ad partes dispergant, de quibus feuds statutis loquuntur in illa prima parte, in qua vocavit proximiores, & de quibus in secunda, ubi sexus, & primogenitura praerogativam servandam constituit, & ex iis Cumia, & aliis, quos supra commemoravimus, adeo confitentes & inconfidentes loquuntur nihil certum ex coram dictis colligunt posse.

Ob idque rationem deducendo a iure feudalibus, Regni constitutionum, capitulorumque principiis, illamque lojanum ut ducem sequitur, & à statuti nostri verbis nullatenus recedendo, concludimus pro ut supra, verbum proximorum nihil disponere circa successione feudorum inter viventes iure Francorum, inter quos sexus, & primogenitura praerogativa, servanda est, sed solum procedure inter viventes iure Longobardorum, qui attento cum feuda effident dividua, & omnes existentes in pari gradu equaliter pro individuo essent successori, non poterat considerari primogenitura, sed tantum gradus proximorum, & sexus, prout jam supera diximus ex cap. 1. de natura success. fendi, cap. 1. de eo, qui sibi, & hereditibus suis masculis, cum filiis, ac per consequens suis feuds, & baronias, de quibus in predicti causa, & in omnibus aliis, quae nunc in Regno habent clausulam iuri Francorum appositam in primis investitutis, vel ex dispositione primorum acquisitionis, aut ex generali confutudine, orta ex interpretatione Doctorum, vel ex dictis capitulis novissimis, non gradus proximiorum, sed primogenitura, & linea proximogenitatis confanguebatur, quod nobis iuri, & ratione consonante videatur.

Vetus, utnala superius difficultas, dato, & non concesto, quod verbum proximorum intelligatur repetitum in illis successione inter viventes iure Francorum, itaut sensus sit, quod inter eos qui proximiores fuerint, servari debet sexus, & primogenitura praerogativa, recte dicti potest in iis terminis proximorum ilium esse, qui in linea proximogenita predictorum repertur; ut probat text. in d. cap. 1. de natura success. fendi. ibi: Et hoc est, quod dictum ad proximiores pertinet, iisi vero proximiores dicuntur respectu aliarum linearum; nam licet illo iure Longobardo inspecto feuda essent dividua, & non possit considerari praerogativa primogenitura, que in feudi tantum, & successione individualibus locum habet; tamen linea proximior, a qua defunctus processerat, erat attendenda, & in ea omnes in pari gradu existentes alii agnati reiectoris linea praeferabantur. Ut notant ibid. l. fin. n. 31. Afficit. & dummodo, n. 3. Balzaran. de f. lib. 1. fol. 321. num. 11. quos sequuntur Bald. conf. 200. num. 2. lib. 5. Sartimento in l. cum ita legitur. S. in fideicommiss. num. 12. ff. de legat. 3. per quoniam text. in dict. cap. 1. Ita eleganter tenent: Don Joann. de Castello d. lib. 3. contr. 19. num. 303. ver. precepit, qui loquitur in nostris terminis (videndum ex num. 299.) & cum sequuntur ex nostris Sicul. Cutell. ad l. Jacob. d. lib. nota 4. fol. 60. ver. nobis autem,

Giub. de feud. 6. 2. gl. 10. num. 5. & 11. 46. ver. Ego pater, & 11. 50. circa med. & in consuet. Messenian. cap. 11. gl. 6. 5. num. 1. 8. Amat. d. lib. 1. fol. 3. num. 25. si quae ad 28. & num. 50. 88. & 89. Mut. in hoc c. Si aliquem, num. 55. parum sibi confitans Cumia hic verbo proximorum, num. 23. 29. 39. & 40. qui alios referunt, & de exteris Cyriacus in dict. conf. feud. art. 1. a numer. 230. cum legg. fol. 2. & ibidem Boff. Sanleger. d. lib. cap. 89. n. 14. & 15. qui noscum Amat. laudat, & sequitur; & multis relatis Don. Franc. Marcius. dict. disput. 3. num. 26. & seqq. ubi in terminis probat, quod vocata proximior non excludit repraesentatio, ac per consequens praerogativa linea.

Eadem interpretationem in majoribus Hispania, etiam quod vocatus sit proximior consanguineus de temporis mortis ultimi possessoris, teneat, & ut veriori defendunt, ac sequuntur Molina. d. lib. 3. cap. 8. ex num. 11. ubi ejus Adentes multos refertur, & fundamentum est, quia verbum proximior debet accipi juxta dispositionem iuris, & praescriptum ordinem succedendi iure primogenitura, alias defructare ejus qualitas, & natura, quod successio defructare de primogenito in primogenitura; qua retenta sententia respondet ad text. in l. lib. liberius praecept. 5. 1. ff. de bonis libertorum, aliaque contra fundameta rejecunt, ac disolvunt; prosequuntur Gutierez. lib. 3. predict. qu. 68. per 10. Pater Molina de justitia, d. lib. 29. num. 2. vers. dubiana deinde. Gratian. dispens. forens. c. 419. Fult. de subf. 9. 485. num. 40. Robles de represent. cap. 11. n. 33. & 34. lib. 3. Recensio obser. 25. per tot. & ex n. 5. ubi fecunda dispositione l. 10. Tauri, & in predictis terminis iuri communis hanc sententiam veriori dicit, & multis pro ut latitudis, & contrariae satisfacit argumentis. late Castill. lib. 2. contr. cap. 20. & d. lib. 3. cap. 19. & num. 290. & num. 302. ubi etiam in fiduci missis familiae reliquis iure communi attento defendit proximiorum dicit, & per representationem, & melioris linea praerogativam proximior est, licet sit gradu remissio, quod pluribus DD. relatis cum Hispanis, tum exteris comprobatur, & defendit, quem sequitur Marcius. ubi proxime.

Quibus accedit, quod non sumus in dispositione hominis, in qua DD. contraria sententia verbum proximior, naturaliter, & vere, non autem per fictionem intelligentiam esse contendunt, ut confitentes argumentis, quos conferunt Gutierez. lib. 3. cap. 67. Castill. d. lib. 2. cap. 20. ledulum in dispositione legis, & statuti, in quo per vaccinationem proximiorum non conferunt ex clusa repraesentatio, & linea praerogativa, ut testatur Alexand. Dceius, & Jalon, quos sequitur Tiraquelli. de primog. 9. 40. ex quae ad 25. & num. 17. & seqq. Catill. d. lib. 2. cap. 20. num. 11. ubi quod licet statutum recipiat, stricte interpretatio, & tantum valeat quantum sonat, l. nomes populi, ubi Bald. n. 60. & omnes DD. communiter post eum, ff. de Just. & iure, nihilominus, inquit, non conferunt representationem, & conferunt que de primog. Hispanorum locum, scripti postea d. lib. 3. cap. 19. num. 303, cum Molina d. lib. 3. cap. 8. num. 11. & in Additionibus ad finem operis, n. 12. in fine, ubi in terminis Reg. l. 20. 15. par. 2. vocantis proximogenitatem, dicit admitti representationem, & quod nullo iure probatur differentia, quam nonnulli DD. Hispani constitutum inter vaccinationem proximiorum, factam a lege, vel ab homine, ut si fiat a lege, admittat repraesentatio, fecus verdi si ab hominibus, & sic firmat, quod quando proximior vocatur per legem, aut statutum, procul dubio admittitur repraesentatio. Adentes Molina d. lib. cap. 8. num. 11. quae ad 15. ubi in fini dicunt contraria sententiam solum in fideicommissis familie recessis loqui habere posse; & in terminis Marcius. dict. disp. 11. n. 23.

Praeterea, in predicti causa, consideravimus, quod inter predictos Comites concurrentes, nullus gradus proximior, sed ambo in pari gradu existunt, & hoc enim, potiore est praerogativa melioris linea, quam majoris status (etiam, quod uterque ex eadem origine, hoc est masculis ex masculo repetitur descendens) dixerunt Amar. d. lib. 1. fol. 1. 45. & 49. Baron. in alleg. impre. 5. post tom. 2. de iteration. num. 61. (quamvis ipse pro gradu contra lineam eis subscripterit) Peir. de Gregor. & Joan. Aloy. de Septimo in allegat. pro Marchione Hieracu, qui dicunt statutum non esse in confidatione, ubi est aliquod plus, prout est in primogenitura linea esse. Secundum quam opiniomem iudicatum fuit in causa Canonici apud Amatas in proximogen. 87. ver. Domini & in causa Jarraitane de anno 1653. & etiam in causa Calamensis.

Cujus rei ratio est, quia cessat causa propter quam Regni DD. primogenitura praerogativam abegatur, scilicet, quod proximior in gradu a statu vocatus debet praeferri, & sic potest sumi argumentum a cessante ratione legis, text. in l. quod dicitur, ff. de patris, Everard. in top. legal. loco 83. cum aliis per Scraps. de privilegiis uram. privilegiis 21. numer. 2. ex maximo, quoniam si statutum nostrum destruit naturam, & qualitatem primogeniturae, ut predicti DD. supponunt, est correctorius iurius communis, & generalis consuetudinis succedendi in primogenitis, & debet interpretari, ut quantum fieri possit, minus corrigit, ex Malaard. de interpret. Statut. condic. 12. num. 2. Contard. in leg. unica, quae 7. a numer. 6. Codic. si de momenti posse. Gozadini conf. 19. num. 5. & in predicto dixerunt DD. num. precedendis taliudati.

Secundum objicunt Advocati ex adverso, quod in hoc, si aliquem, non primogenitura praerogativam, sed majoris status, de tempore successionis delata, est in predictandam ad cuius comprobacionem expendunt verba ibi, ut masculis feminam & juniorum maior statutum maritata, & minorum primogenitura servetur, & ita, inquit, non qualitas primogenitura tempore nativitatis, sed majoritas de tempore mortis ultimi possessoris debet attendi, ut dicit Pet. de Gregor. de concess. f. 4. qu. 10. per tot. & qu. 1. per ser. principaliter, & par. 8. qu. 6. n. 7. & Matal. in addit. ad dict. q. 10. lit. A. cum aliis, quos ex nostris referunt, & confirmari dicunt ex verbis seqq. ibi. Sed si nulla remanente in capitulo due, vel plures fuerint maritata, majori statutus primogenitus servetur, & alteram in dicta successione precedat, ex quibus pretendunt amplius declaratum fuisse, quod statutum fuerat loquuntur, non de primogenitura, sed de majori status, vocando majorum natum.

Cui oppositione abunde satisfacimus supra a n. 183. cum sequentibus, ubi multis probavimus vocacionem primogeniti, majoris statutus, seu majoris status, in nihil differre, & ex veteri sententiā admitti representationem, & linea praerogativam, etiam quod simili predicti vocatus sit majori status, major statutus vocatur cum qualitate primogeniturae. Sed ex abundantia responderunt, predicta verba ex adverso ponderata, non refutandi, aut limitandi precedendam, sed demonstrandi gratia suffice adjectas, & cum fini accessoria ad primogenituram, ita interpretanda sunt ne illi derogent, ex text. a clement. 2. in fine, de predicta. Declan. conf. 3. num. 18. lib. 1. maximē cum predictis dispositiōnibz in oratione perfeta, quo calu indubium est demonstrandi gratia adjecta intelligere, quod calu indubium est demonstrandi gratia adjecta in legge, & quod successione occupavit, lineam incipere alterunt; sed quia multa involvunt, magnam DD. catervam ex his, qui allegantur, & sequuntur a scribentibus in causa successionis Regii Portugalie pro prudentissimo Rege Nostro D. Philippo Secundo, cumulant, eorum Averbiacionum de substantiā litterarum refutando, ad id reducuntur, scilicet, quod ultra causū, in quibus de iure communī conceditur representatione, nemp̄, in linea descendentiū uliquo in infinitum, in transversali verò ulique ad filios fratrum in currentes cum patruis ad alterius patruis successionem non datur praerogativa linea, solum enim agnoscent lineam possessoris, quam in gressum vocant, & de qua dicunt loqui text. in cap. 1. de natura success. fendi. Et hoc extinxit a firmat, omnes alias lineas equaliter admittendas; ad quod inducit predicti textus verba, ibi, sed omnibus haec linea descendentiū, omnes alias linea equaliter vocantur, & in summa dicere intendunt, lineam non considerari, quando pater, vel ascensio, cuius personam quis representare contendit, non habuit jus successio firmiter radicatum; scilicet jus de predicti, cerum, firmum, atque invariabile, quale est, quod habet filius primogenitus in vita parentis primogenitus possessoris.

Vetus (praemissi), prout in principio premisimus, causum nostrum diversissimum esse ab eo, qui in successione Regni Portugalie inter concurrentes disceptabatur, diversum legibus, & rationibus dicendum. Repondemus, in 243 calu predicti, in quo secundum leges, & Regni Capitula successio feudorum dignitatem deferunt iure primogeniturae, & eius praerogativa servata, duas debere considerari lineas, unam possessoris, alteram primogeniti; si de linea ultimi possessoris queramus, cerum est non efficere lineam nisi illum, qui successione occupavit, & in majoratu successi; si autem de linea primogenitorum queramus, non est dubitandum, quod is, qui primo natus est, illico usi primogeniturae acquirit, & linea secundogenitori exclusit, lineam primogenitorum inter se, & illos, qui ab ipso cederint constitutis, ut probavimus supra, & eisdem seribis docet Molina d. lib. 3. c. 6. n. 35. qui respondens simili objectioni, quam proposita n. 34. ita ut diximus concludit quem sequuntur

linea primogenita, prius etiam a nostro capitulo requiritam, & consideratam.

Quod vero attinet ad ultima statui verba, ibi, sed si nulla remanente in capitulo, &c. quae de majori statutu simpliciter Advocata ex adverso intelligunt, dicit potest, contra ipsos potius retorqueri interpretationem, quia nostrum exppositum non evidenter comprobant. Ut enim statutum predictum magis declarans se de vera primogenitura praerogativa loquitur, etiam inter feminas in capitulo, seu matritas, non femel, sed bis, velho primogenita, & primogenitura usum fuit, primi ibi. *Nisi forte de dinabus concurrentibus est primogenita maritata, & junior remanenter in capitulo, primogenita maritata, & senior remanenter in capitulo, primogenita servetur;* & ita iudicet potest hoc toutes statutum voluisse repetere, ut omnem tolleret dubitationem; prout dicit Juris consultus in l. 1. §. sed ciendum, vers. Ego puto, ff. de editio. edito, ibi: *Ego puto ediles tollede dubitationis gratia bis, & iudicet deinde idem dixisse, ne qua dubitatio supervaseret;* & ut ex hac repetitione, & geminatione verborum, statutum exixa voluntas, & dispositio, circulare nealem, & veram primogenituram magis eluceceret, ex vulgaris regal. leg. Balista, ff. ad senat. confut. treboli, cum simili.

Ac proinde facilissime diluitur contraria objecatio, praecepit considerando, quod statutum non simpliciter dixit, majori statutus successio servetur, fed adiicit, majori statutus primogenitura servetur, denotans non majoris status sed primogenitura jus, & praerogativa, quam primū requiriat, attendant, & considerandam esse, quod est summum notandum, co quod in hac textus parte loquitur de duabus, vel pluribus foribus praeceps in linea primogenita existentibus, non verò in diversis lineis; & nihilominus major statutus vocat primogenitam, & jus primogenitura eidem servandum confituit; quandoquidem inter existentes in eadem linea, & parti gradu, sufficeret dicere, quod major statutus debet praeferri, in quo dignocitur voluisse omnem tollere dubitationem, ut non in majori statute, sed de primogenitura vera, ac formaliter statuti debent intellegi.

Tertiō oponunt praerogativam linea inter transversales, etiam primū causam in successione habentes, antequam successionis causus advenire, considerari non posse; & tunc ab eo, qui successionem occupavit, lineam incipere alterunt; sed quia multa involvunt, magnam DD. catervam ex his, qui allegantur, & sequuntur a scribentibus in causa successionis Regii Portugalie pro prudentissimo Rege Nostro D. Philippo Secundo, cumulant, eorum Averbiacionum de substantiā litterarum refutando, ad id reducuntur, scilicet, quod ultra causū, in quibus de iure communī conceditur representatione, nemp̄, in linea descendentiū uliquo in infinitum, in transversali verò ulique ad filios fratrum in currentes cum patruis ad alterius patruis successionem non datur praerogativa linea, solum enim agnoscent lineam possessoris, quam in gressum vocant, & de qua dicunt loqui text. in cap. 1. de natura success. fendi. Et hoc extinxit a firmat, omnes alias lineas equaliter admittendas; ad quod inducit predicti textus verba, ibi, sed omnibus haec linea descendentiū, omnes alias linea equaliter vocantur, & in summa dicere intendunt, lineam non considerari, quando pater, vel ascensio, cuius personam quis representare contendit, non habuit jus successio firmiter radicatum; scilicet jus de predicti, cerum, firmum, atque invariabile, quale est, quod habet filius primogenitus in vita parentis primogenitus possessoris.

Vetus (praemissi), prout in principio premisimus, causum nostrum diversissimum esse ab eo, qui in successione Regni Portugalie inter concurrentes disceptabatur, diversum legibus, & rationibus dicendum. Repondemus, in 243 calu predicti, in quo secundum leges, & Regni Capitula successio feudorum dignitatem deferunt iure primogeniturae, & eius praerogativa servata, duas debere considerari lineas, unam possessoris, alteram primogeniti; si de linea ultimi possessoris queramus, cerum est non efficere lineam nisi illum, qui successione occupavit, & in majoratu successi; si autem de linea primogenitorum queramus, non est dubitandum, quod is, qui primo natus est, illico usi primogeniturae acquirit, & linea secundogenitori exclusit, lineam primogenitorum inter se, & illos, qui ab ipso cederint constitutis, ut probavimus supra, & eisdem seribis docet Molina d. lib. 3. c. 6. n. 35. qui respondens simili objectioni, quam proposita n. 34. ita ut diximus concludit quem sequuntur